

תפ"ח 31605/03/14 - מדינת ישראל נגד ר ג

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

28 יולי 2016

תפ"ח 31605-03-14 מדינת ישראל נ' ג(אסיר)

לפני:

כב' השופטת רות לורך, סג"נ - אב"ד

כב' השופט צבי דותן

כב' השופטת דבורה עטר

המאשימה
מדינת ישראל

נגד

הנאשם
ר ג

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד חגית זכאי סלע

ב"כ הנאשם עו"ד ניר רהט

הנאשם הובא על ידי שב"ס

הכרעת-דין

השופט צבי דותן

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום, אשר מייחס לו עבירות של נסיון לרצח (תשע עבירות), סחיטה באיומים, הפרת הוראה חוקית (ארבע עבירות), ואיומים.

כתב האישום

- על פי החלק הכללי בכתב האישום, הנאשם נשוי לנ, שהיא אחותה של א ת (להלן - "א").

א ול ת (להלן - "ל") נישאו זה לזו בשנת 2003, והתגרשו ביום 27/1/14.

עמוד 1

החל משנת 2006 ניהל הנאשם רומן עם א.

3. במהלך הקשר ביניהם, הפעיל הנאשם על א תחבולות ולחצים שונים, על מנת שתבטח בו, תיעתר לו, ותעשה את דברו, בין היתר בכך שהציג עצמו בפניה כעובד שב"כ, בעל כוח והשפעה.

4. החל משנת 2012, או בסמוך לכך, התחזה הנאשם בפני א לגב' אורלי שני (להלן - "אורלי"), חברתו לעבודה במשרד הפנים, עמה היה בקשר קרוב וידע פרטים אישיים אודותיה.

הנאשם שלח מסרונים לא, לכאורה על-ידי אורלי, מטלפון שהציגו ככזה כאילו הוא "הטלפון הסודי" של אורלי. הנאשם חלק, לכאורה, עם א את סודותיה של אורלי וכך רכש את אמונה של א, שסברה כי אורלי היא חברתה בנפש. אז, בדמותה של אורלי ובאמצעות המסרונים לעיל, שכנע הנאשם את א לעשות בעבורו פעולות שונות, לרבות אקטים מיניים, מתן כסף וכן הפציר בה לשוב ולהרעיל את ל פעם אחר פעם.

5. תחת לחציו הישירים והעקיפים ותחת תחבולותיו הערמומיות של הנאשם, נענתה א לדרישותיו הרבות, בין היתר כדלקמן:

(א) במהלך שנת 2013 נטלה א, בהיחבא, מכספת שהייתה בבית הוריו של ל את תכשיטי הזהב בשווי ₪360,000 שקיבלה כמתנות בחתונתה, ומסרה אותם לנאשם.

(ב) ביום 26/1/14 לוותה הנאשמת ₪60,000 מבנק הפועלים והעבירה את הכסף לנאשם.

(ג) א נתנה לנאשם כסף שחסכה עבור ילדיה בקופת החיסכון, בסך של כ- ₪5,000.

אישום ראשון

6. בשנת 2008, פנה הנאשם לחברו, בלאל חוש (להלן: "בלאל"), וביקש שיסייע לו למצוא אישה שתפתה את ל ותקליט אותו בעת ביצוע אקט מיני, במטרה לסחוט מל כסף (להלן: "תכנית הפיתוי והסחיטה").

7. לבקשת הנאשם, יצר בלאל קשר עם אשה בשם שירין, מסר לה את מספר הטלפון של ל ומכשיר הקלטה, והסביר לה את תפקידה בביצוע תכנית הפיתוי והסחיטה.

על מנת להוציא את תכנית הפיתוי והסחיטה אל הפועל, יצרה שירין קשר טלפוני עם ל, תיאמה עמו פגישה באזור חיפה, ובמהלך פגישתם קיימו ל ושירין אקט מיני ברכבו של ל.

8. שירין הקליטה את שיחותיהם ואת המפגש לרבות האקט המיני, ומסרה את דיסק האודיו, שתיעד

את השיחות והמפגש (להלן: "דיסק הסחיטה"), לאדם שנפגש עמה וזהותו אינה ידועה למאשימה.

9. הנאשם קיבל לידי את דיסק הסחיטה ושלח אותו כעבור ימים ספורים בדואר אל ל. בהמשך פנו אל ל, במועדים שונים, גברים שזהותם אינה ידועה למאשימה וניסו להניעו לשלם להם עשרות אלפי שקלים, תוך איומים שאם לא יעשה כן ישליכו על ביתו רימונים. ל לא נענה לסחיטה.

אישום שני

10. עובר לחודש מאי 2013 או בסמוך לכך, קשרו הנאשם וא קשר לרצוח את ל, תוך שימוש ברעל.

11. בשנת 2013, דאג הנאשם כי א תשמע את דיסק הסחיטה בה תועד ל בוגד בה, וזאת כדי לעורר את זעמה נגד ל, להשחיר את פניו ולשכנע את א לשתף עמו פעולה.

12. בשלוש הזדמנויות שונות החל מחודש מאי 2013, נפגש הנאשם עם א בקלנסווה, ומסר לה רעל מסוג זרחן אורגני (אורגאנו פוספט) (להלן - "הרעל"), על מנת שתדעיל באמצעותו את ל, וכך יגרמו השניים למותו.

הנאשם הסביר לא, כי עליה לטחון את הרעל ולהחדירו למזון של ל.

13. במהלך החודשים מאי עד דצמבר 2013, למצער בתשע הזדמנויות שונות, בהיותם בביתם בקלנסווה, הגישה א לל אוכל ושתיה, לתוכם החדירה את הרעל במינונים שונים (להלן - "המזון המורעל").

14. בסמוך לאחר ששתה ואכל ל את המזון המורעל, הוא חש ברע, סבל מטשטוש בראיה, סחרחורות, כאבי בטן, שלשולים והקאות עזים, והובהל לבית החולים.

15. המועדים בהם הרעילה א את מזונו של ל, והוא הובהל לבית חולים, שם אושפז, או - בחלק מהפעמים - טופל ושוחזר, הם: 18/5/13, 8/7/13, 5/8/13, 7/8/13, 19/8/13, 29/8/13, 12/9/13, 8/12/13, 25/11/13.

16. בהרעלה ביום 25/11/13 החדירה א למזונו של ל כמות גדולה של רעל. כתוצאה מההרעלה הקשה ממנה סבל, התדרדר מצבו הבריאותי במהירות, כשסכנה ממשית לחייו. הוא הובהל לבית החולים מאיר, שם הועבר ליחידה לטיפול נמרץ כשהוא מורדם ומונשם, וזכה לטיפול, שהציל את חייו. הוא שוחרר מבית החולים מאיר ביום 1/12/13 (להלן - "האשפוז הגדול").

17. לאחר כל אירוע של הרעלת ל, עדכנה א את הנאשם, ודיווחה לו בהמשך על מצבו הרפואי של ל.
18. הנאשם הורה לא בין היתר באמצעות המסרונים ששלח כשהוא מתחזה לאורלי, להמשיך ולתת לל רעל על מנת להרוג אותו.
- ל על מנת להרחיק מא חשד, הפציר בה הנאשם להחדיר את הרעל למזונו של ל, בעת שהתארחו בבית הוריו של ל.
19. לאחר שנודע לל, באשפוזו האחרון, על דבר הרעלתו, הוא עזב את ביתו ופנה לעזרת המשטרה, שהביאה למעצרם של הנאשם וא.

אישום שלישי

20. ביום 3/9/14 הורה בית המשפט המחוזי מרכז לוד על שחרורו של הנאשם בתנאים מגבילים, ובהם: מעצר בית מלא באזוק אלקטרוני בישוב פורדיס; פיקוח של אחד מאחיו, הערבים עליו, ותנאים נוספים.
21. ביום 2/11/14 הגיש הנאשם בקשה ליציאה ממעצר הבית לשם פגישה עם עו"ד בכוכב יאיר.
- בית המשפט נעתר לבקשת הנאשם, והתיר יציאתו למטרה זו ביום 5/11/14 בין השעות 16:00 עד 20:00 וזאת בתנאי שהנאשם יהיה מלווה כל העת ע"י אחד ממפקחיו, ייסע ויחזור בדרך הקצרה וללא עצירות ביניים.
22. ביום 5/11/14 בשעה 18:00 שהה הנאשם בכוכב יאיר ללא פיקוח של מי ממפקחיו הערבים עליו. בהמשך נסע הנאשם אל מקום מעצר הבית בפורדיס ללא פיקוח הערבים עליו, ושהה שם ללא פיקוח למשך זמן שאינו ידוע למאשימה.

אישום רביעי

23. ביום 13/11/14 הגיש הנאשם בקשה ליציאה ממעצר הבית לשם פגישה עם עו"ד בתל-אביב.
- בית המשפט נעתר לבקשת הנאשם, והתיר יציאתו למטרה זו ביום 14/11/14 בין השעות 10:00 עד 16:00 וזאת בתנאי שהנאשם יהיה מלווה כל העת ע"י אחד ממפקחיו, ייסע ויחזור בדרך הקצרה וללא עצירות ביניים.
24. ביום 14/11/14 בסמוך לשעה 10:00 יצא הנאשם ממעצר הבית בפורדיס ונסע ברכבו של מוחמד שריף ללא פיקוח הערבים עליו.

הנאשם נסע לקלנסווה שם שהה 10 דקות.

בהיותו בקלנסווה הגיע הנאשם אל ככר שבסמוך לתחנת הדלק של משפחתו של ל, והמתין שם לאחותו ד ג.

25. אותה עת עבר ל עם רכבו בנתיב הנגדי. אז הבחין בו הנאשם, הסתכל עליו והצביע לעברו עם אצבעו בתנועה מאיימת. סמוך אחר כך נסע הנאשם לפגישה בתל-אביב, בפיקוח אחותו ד ג.

המענה לכתב האישום

26. באשר לחלק הכללי טוען הנאשם כי אכן היה קשר, לפני 8 שנים, בינו לבין א, אך הקשר היה בעיקר טלפוני, והוא לא מומש מבחינה רומנטית, ולא כלל יחסים אינטימיים. הקשר נותק בזמנו, ולאחרונה חודש, אך לא קשר רומנטי שכלל יחסים אינטימיים.

הנאשם כופר בכל יתר המיוחס לו בחלק הכללי של כתב האישום.

הנאשם כופר בכל המיוחס לו באישום הראשון.

לטענתו, אין לו כל קשר לניסיון סחיטה, אם היה כזה, הוא לא פנה לחברו בלאל על מנת למצוא אשה שתפתה את ל, ולא היתה לו כל כוונה לסחוט את ל.

הנאשם כופר בכל המיוחס לו באישום השני. לטענתו, לא קשר קשר לרצוח את ל, לא השמיע לא את הדיסק, לא נתן לה רעל, לא הסביר לה כיצד להרעיל. הוא מאשר כי ידע על כך שלא יש תכניות לפגוע בל שכן היא דיברה אתו על כך, והוא הפנה אותה להגיש תלונה במשטרה נגד ל, על אלימותו הקשה כלפיה.

הנאשם מאשר גם, כי מסר לא שני כדורי אקסטזי, והיא אמרה שהיא רוצה את זה כדי לעשות בזה שימוש נגד ל.

בענין האישום השלישי - הנאשם מודה.

בענין האישום הרביעי - הנאשם מודה בכך שהפר הוראה חוקית (3 הפרות), אך כופר בכך שהבחין בל, ובכך שעשה תנועת איום כלפיו.

תמצית ההשתלשלות העובדתית

27. כמפורט לעיל, המועדים בהם אושפז או טופל ל בבית חולים היו בין התאריכים 18/5/13 - 8/12/13.

לאחר ששחרר מבית החולים, בתום האשפוז האחרון, לא חזר ל לבית מגוריו, מכיוון שבשלב זה כבר הבין שמרעילים אותו בביתו, אלא עבר לבית הוריו. בבית הוריו פתח את הכספת, שבה היו מאוחסנים תכשיטי הזהב של א, בשווי 360,000 ₪ (ראה ת/16, ת/16א'), וגילה שהם נעלמו מהכספת. בשלב זה, לדבריו, הוא קישר בין הזהב שנעלם לבין ההרעלות, החל לחשוד בא, והתקין האזנת סתר בביתו. בהאזנת הסתר נקלטה בין היתר שיחה בין א לבין אחיה, האוס (תמליל השיחה - נ/1), ממנה הבין ל כי א היא שהרעילה אותו, וכי הנאשם הוא שסיפק לה את הרעל.

ל וא התגרשו ביום 27/1/14.

ביום 9/2/14 הגיש ל תלונה במשטרה בענין גניבת תכשיטי הזהב, ובענין ההרעלות.

28. חקירתה הראשונה של א במשטרה היתה ביום 17/2/14. חקירה זו היתה בענין גניבת תכשיטי הזהב, ובענין זה בלבד.

למחרת, 18/2/14, נחקרה א לראשונה בחשד לניסיון רצח (ת/117), ובחקירה זו, הכחישה הכול.

סמוך לאחר מכן נחקרה א פעם נוספת (ת/118), ובשלב זה הודתה, שהרעילה את ל, מספר פעמים, בדרך של הכנסת רעל למזונו. כמו כן אמרה, כי הנאשם הוא שהגה את הרעיון להרעיל את ל, הנאשם הוא שאמר לה לנסות להרעיל את ל, והנאשם הוא שנתן לה את הרעל - כדורים קטנטנים שחורים.

29. ביום 17/3/14 הוגש כתב אישום נגד א, וכתב אישום נפרד נגד הנאשם. במשפטה של א הושג הסדר טיעון (ללא הסכמה לענין העונש), והיא הודתה בכתב אישום מתוקן, והורשעה עפ"י הודאתה, בעבירה של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977, וכן בעבירה של חבלה וסיכון חיים באמצעות רעל מסוכן (ארבעה מקרים), לפי סעיף 336 סיפא לחוק העונשין. דינה של א נגזר ביום 23/7/15, והעונשים שהוטלו עליה הם 9.5 שנות מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי. א הגישה ערעור על גזר הדין לבית המשפט העליון (ע"פ 6081/15), שטרם הוכרע.

תמצית העדויות העיקריות

30. **המתלונן, ל, העיד בבית המשפט כי החיים בינו לבין א היו טובים, לא היה משהו מיוחד, הוא לא הכה אותה אף פעם, ולא נעל אותה במזווה, כטענתה. בשנת 2008 הוא גילה כי א ניהלה רומן עם הנאשם. הוא כמעט התגרש ממנה, אבל בסופו של דבר הם לא התגרשו.**

31. בשנת 2008 קיבל ל שיחות והודעות מאשה בשם שירין, שרצתה לבנות אתו קשר. בסופו של דבר הוא נפגש אתה באזור חיפה, והם קיימו ביניהם יחסי מין. אחרי זמן מה, הוא קיבל בדואר דיסק ששירין הקליטה את האירוע הנ"ל, והניח את הדיסק ברכבו. כמה ימים לאחר מכן טלפן אליו הנאשם "שאמר לי

שקיבלתי דיסק שבתוך הדיסק הזה מוקלט שיחה שלך עם עוד מישהי" (פרו' עמ' 89, ש' 32).

32. אשפוזו הראשון היה ב-18/5/13. לפני כן היה בריא לחלוטין. הוא הובהל לבית החולים מאיר בעקבות תופעות שלא היו לו אף פעם בעבר, הזעה, סחרחורת, ראייה מטושטשת, כאבי בטן מאד חזקים, הקאות, שלשול, "והתעלפתי ישר על הרצפה עם צעקות וכאבים שאי אפשר לסבול אותם. ממש הייתי מתפורר על הרצפה כמו ששוחטים משהו וזורקים אותו מבלי להשלים את השחיטה" (פרו', עמ' 75). התופעות הללו הופיעו 10 - 15 דקות אחרי שאכל. בבית החולים לא גילו מה גרם למצבו, נאמר לו שיש לו דלקת, או מעי רגיז, וכיוצא באלה אבחנות. לדבריו, היו עשרות "התקפות" כאלה, אך אשפוזים בבית חולים היו תשעה. הוא מתאר גם, כי באחת הפעמים א הכינה לו משקה עם עשבים, הוא הרגיש שהמשקה מר מאד, שתה רק חצי כוס, ומיד החלו תופעות מאד חזקות עם טפטופים מאד חזקים מהעיניים. הוא הובהל לבית חולים, "עם כאבים שאני לא מאחל לאף אחד" (עמ' 77), ושם אושפז בטיפול נמרץ, כשהוא מורדם ומונשם. לדבריו, "אני הייתי במצב מוות, חפרו לי קבר" (עמ' 77). באשפוז הזה (האשפוז הגדול) אמרו לו לדבריו שהוא מורעל, ואח"כ היה אצל פרופ' יניב במדיקל סנטר, שאמר לו, "שמישהו מרעיל אותך, מי ששם לך את האוכל" (פרו', עמ' 78). אח"כ היה מקרה נוסף, שגם בו אושפז בבית החולים. אח"כ עבר לגור בבית הוריו, ושם גילה כי תכשיטי הזהב של א, שהיו בכספת בבית הוריו, נעלמו, ואז התחיל לקשר ענין זה להרעלות ולחשוד בא. הוא התקין האזנת סתר בבית, ושם נקלטה בין היתר שיחה בין א לאחיה, שם היא אומרת כי היא קיבלה את הרעל מהנאשם, ובדרך זו נחשף כל הענין, והוא ניגש למשטרה.

33. **א העידה בבית המשפט כי בעלה, ל, היה מכה אותה מול הילדים, מושך בשערותיה, מקלל אותה ואת אמה, משפיל אותה. חייה במחיצתו היו קשים מאד וכללו התעללות פיזית ונפשית. פעם אחת ל נעל אותה במחסן, למשך יום או יומיים. היה גם מקרה של, בלילה, אחרי חצות, "זרק" אותה מהבית.**

34. בינה לבין הנאשם היה קשר רומנטי, שכלל גם יחסים אינטימיים. היא היתה מסורה לנאשם והאמינה בו אמונה עיוורת. היא סיפרה לנאשם, ולו בלבד, על כך של מכה אותה, משפיל אותה ומתעלל בה.

הנאשם מצדו סיפר לה תמיד, של בוגד בה, ולראיה השמיע לה ונתן לה דיסק, בו נשמעת שיחה בין ל לבין בחורה עמה קיים יחסי מין. לדבריה, הנאשם אמר לה שהוא עומד מאחורי הענין הזה. הנאשם כל הזמן הזכיר לה כמה ל הוא בן אדם רע, מפלצת, "חימם" אותה והסית אותה נגד ל.

35. הרעיון להרעיל את ל היה רעיון של הנאשם, אך שניהם (היא והנאשם) רצו של ימות. היא רצתה של יסבול כפי שהיא סבלה ממנו. הנאשם רצה של ימות, כי הוא מקנא בו ושונא אותו. הנאשם אמר לה, של "אפילו ביום האחרון שלי בחיים, אני לא אשאיר אותו חי" (עמ' 136). הנאשם היה זה שהביא לה את הרעל, שלוש פעמים, ואמר לה שזה סוג של רעל. הרעל נראה כמו גרגרים שחורים קטנים, כמו פלפל שחור. הנאשם אמר לה לטחון, ולשים את זה במזונו של ל, והיא עשתה כן. הנאשם לא אמר לה איזו כמות לשים, אך אמר לה תהיי נדיבה. באחת הפעמים, שמה כמות גדולה יותר מבפעמים הקודמות,

מכיוון שרצתה שהוא ימות. ואכן, ל היה בסכנת חיים. מצבו היה קשה מאד. לאחר שהועבר ממחלקת טיפול נמרץ למחלקה פנימית, הנאשם היה מופתע איך הוא "יצא מזה".

לאחר שהשתחרר מבית החולים, הלך להתגורר בבית הוריו, ואז הנאשם הציע לה לשים רעל במזונו של ל בבית הוריו, כדי להרחיק את החשד ממנה. היא לא עשתה זאת, לדבריה, מכיוון שאחרי שראתה את מצבו הקשה מאד של ל, חשה חרטה, החזירה את הרעל שנותר לה לנאשם, ולא המשיכה בהרעלות. אין לה הסבר איך ייתכן **שאחרי** זה, היה עוד מקרה אחד של הרעלה.

36. בשיחה בינה לבין אחיה האוס, שנקלטה בהאזנת סתר, הכחישה כי כל ענין ההרעלות היה יוזמה של הנאשם, וטענה שהוא לא קשור ולא מעורב בזה. בביהמ"ש הסבירה כי אמרה כך לאחיה, כדי לא לחשוף בפניו את הרומן בינה לבין הנאשם, שכן, במגזר שלהם זה לא מתקבל שאשה נשואה תנהל רומן עם אדם נשוי, שהוא גם גיס שלה.

37. לגבי תכשיטי הזהב, מדובר בתכשיטים שלה, אותם קיבלה בחתונתה, והיא נתנה אותם לדבריה לנאשם, אשר פרע עם זה חובות שהיו לו בהוצאה לפועל. כמו כן, נטלה הלוואה בבנק בסך ₪60,000, ונתנה את הכסף לנאשם. היא עשתה כל זאת, מכיוון שהנאשם היה מאד חשוב לה, ותמיד שידר לה שיש לו חובות ואין מי שיעמוד לצדו.

לדבריה, זה גם היה המניע (או אחד המניעים) של הנאשם, כלומר "הוא תמיד רצה של הצידה", כלומר, "ברגע של מקבל רעל, הוא היה מופנה לבית חולים, ואז יותר קל לי לגשת לתכשיטים שאני נתתי לו, שהוא יסגור את החובות שיש לו" (פרו', עמ' 135).

38. א העידה גם על קשר רציף, של עשרות הודעות sms, שהתנהל במשך שנתיים בינה לבין אורלי, בחורה שעובדת עם הנאשם במשרד הפנים.

לדבריה, אורלי יודעת הכול עליה, וגם על הנאשם. אורלי כל הזמן עודדה אותה לתת לנאשם כסף כי יש לו חובות. א ציינה כי אחרי העימות שהתקיים בינה לבין אורלי, היא מבינה שאורלי לא היתה זו ששלחה אליה את המסרונים, וכי הנאשם התחזה לאורלי.

39. **האוס (אחיה של א) העיד בבית המשפט** כי לא ידע על הקשר שבין א לנאשם, וכי הדבר נודע לו במקרה, כאשר קיבל יום אחד הודעת sms, שהנאשם שלח בטעות אליו, ושהיתה מיועדת לא, ובה כתב הנאשם: "אני רוצה שתהיי אמא של ילדי". בעקבות זאת שאל את א אם יש קשר בינה לבין הנאשם, והיא אמרה שאין כלום ביניהם.

40. האוס העיד כי יום אחד הנאשם הראה לו שקית, ואמר לו שיש בה רעל, ושהוא מוסר זאת לא, אך לא אמר לו לצורך מה. אחרי של התאשפז בבית חולים, האוס קלט, שהרעל שהנאשם נתן לא, נועד כדי להרעיל את ל. בהמשך, שינה האוס את גרסתו וטען, כי כשהנאשם הראה לו את הרעל, הוא אמר לו, שאת זה הוא נותן לא, כדי לתת את זה לל.

אחרי שהאוס הבין שא והנאשם מרעילים את ל, הוא לא דיווח על כך למשטרה, "כי פחדתי, הוא (הנאשם) מכיר את כל תחנת טייבה" (עמ' 28).

לדבריו, הוא דיבר מספר פעמים עם א ועם הנאשם, ואמר להם לא להסתבך עם רעל, ואם ל מכה את א, עליה לגשת למשטרה ולהתלונן נגדו.

41. הנאשם השמיע לו דיסק, שבו ל שוכב עם בחורה כלשהי, ואח"כ גם נתן לו את הדיסק, על מנת שימסור אותו לא.

42. **הנאשם העיד בבית המשפט** על קשר האהבה שהיה בינו לבין א בשנת 2008, קשר שהיה רומנטי מילולי, ללא מגע גופני. הקשר הזה הסתיים לדבריו כעבור מספר חודשים, כאשר ל גילה את הדבר. הקשר ביניהם התחדש בשנת 2013, כאשר א יום אחד התקשרה אליו וסיפרה, של בכל הזדמנות משפיל אותה, מכה אותה מול הילדים, ועוד. מאז חזרו הנאשם וא להיות בקשר. הנאשם עשה הכול להסתרת הקשר, "כי אצלנו הקשר הזה זה י"הרג ולא יעבור, במגזר שלנו" (עמ' 209). הנאשם העיד שלא היה כדבר הזה, שהוא שלח בטעות הודעת sms אל האוס (שהיתה מיועדת לא) ובה כתב "אני רוצה שתהיי אמא של ילדי".

43. היתה שמועה בקלנסווה, של חולה, נכנס ויוצא בבתי חולים, והנאשם אמר לא, שאלקים מעניש את ל על כל מה שהוא עושה לך.

44. לא היה ולא נברא מה שא טוענת, כי שניהם תכננו לחסל את ל ושניהם הרעילו אותו. א אמרה לנאשם שהיא לא יכולה לסבול יותר, ושהיא רוצה לגרום למותו של ל. הנאשם אמר לה - איתי לא מדברים דברים כאלה, ביני לבינך אין יותר קשרים, וניתק את השיחה. הנאשם לא דיווח על כך שא מבקשת לרצוח את בעלה, כדי שלא ייוודע הקשר שבינו לבינה.

45. אח"כ בכל זאת נמשך הקשר ביניהם, ובשלב מסוים, א ביקשה מהנאשם, "תביא לי משהו שימית אותו או יחסל אותו", "תביא לי משהו שאני אשים לל שזה ימית או יפגע בו" (עמ' 219).

46. הנאשם פנה עקב כך לחבר ששמו עבד אלחמיד ג'מהור, וביקש שהלה ייתן לו חומר שמשתמשים בו למסיבות, לשיפור מצב הרוח. ג'מהור נתן לו 2 כדורי אקסטזי, והנאשם נתן אותם לא ואמר לה "קחי את זה, זה יעשה את מה שאת רוצה לעשות, את רוצה שזה ימית אותו, יפגע בו, בבקשה" (עמ' 222). הנאשם אומר שעשה זאת כדי "להוריד אותה מהגב שלו" (עמ' 194), ובפרט שג'מהור אמר לו שזה לא גורם כל נזק גופני. לדבריו, כאשר מסר לה את האקסטזי, לא עלה בדעתו שהיא מתכוונת לשים את זה במזון של ל.

47. כשהחלו האשפוזים של ל, הנאשם שאל את א אם יש לה יד בזה, ונענה - אל תיכנס לזה ואל תשאל אותי שוב. הנאשם הבין שא עומדת מאחורי הענין, ואמר לה "עזבי אותך מהשיטה ומהדרך שאת עושה" (עמ' 195). כדי לפתור את בעיית האלימות מצד ל, הדרך היא לפנות למשטרה.

48. בענין הרעל, האוס הוא זה שהראה לנאשם את הרעל שא משתמשת בו כדי לחסל את ל. כאשר

האוס הראה לו את הרעל, הנאשם אמר לו "קח את זה, עוף מפה, אני לא רוצה לראות את הפרצוף שלך" (עמ' 199).

49. הנאשם העיד שהוא לא בחובות ולא היה בחובות, וכי הוא מעולם לא ביקש עזרה כלכלית מא. להיפך, הוא היה נותן לה כסף, לעיתים. לדבריו, אין לו כל קשר לגניבת תכשיטי הזהב ע"י א, וא מעולם לא נתנה לו את הזהב, ולא נתנה לו כסף.

50. הנאשם העיד שאין לו כל קשר לפרשת שירין והסחיטה באמצעות הדיסק. הוא לא מכיר את שירין ולא נפגש אתה. א היא שהשמיעה לו את דיסק הסחיטה, כדי להראות לו של בוגד בה. כמה חודשים אח"כ, גם האוס השמיע לו את הדיסק הזה. לנאשם נודע על ענין הסחיטה, רק כאשר הגיע לחקירה במשטרה.

51. הנאשם טוען שלא היה ולא נברא מה שא מספרת על אורלי. אורלי היא אשה שהוא מאד מאד מכבד, לא היה עולה על דעתו להזיק לה או לערב אותה, ואין שחר לטענת א כי הוא התחזה לאורלי.

דין והכרעה

האישום השני

מהימנותה של א

52. בתיק זה אין מחלוקת על כך, שא אכן הרעילה מספר פעמים את בעלה, ל, בכך שהכניסה במו ידיה רעל למזונו, במטרה לגרום למותו. היא הורשעה בגין כך על סמך הודאתה, ודינה נגזר. הקשר של הנאשם לענין הזה נובע, בראש ובראשונה ובעיקר, מעדותה של א, שהעידה כי הנאשם הוא זה שהגה את רעיון ההרעלה, הציע לה ודחף אותה לעשות זאת, וגם סיפק לה את הרעל והנחה אותה כיצד להשתמש בו.

על כן, השאלה הראשונה שיש לדון בה היא השאלה האם עדותה של א היא מהימנה.

53. א מסרה עדותה בצורה שוטפת ומסודרת, בביטחון, והותירה רושם של עדה שהיא, בדרך כלל, מהימנה ומשתדלת לדייק בעובדות. נכון שבתחילת הדרך (ת/117) הכחישה הכול, אך כבר מחקירתה השניה בענין החשד לניסיון רצח (ת/118) היא הודתה במעשיה, סיפרה את האמת, והעידה על הקשר של הנאשם לענין. דרך כלל ניתן לומר, כי הודעותיה במשטרה תואמות אלה את אלה, כמו גם את עדותה בבית המשפט, ברוב הפרטים המהותיים. הגרסה שמסרה היא גרסה סדורה ועקבית למדי.

על מהימנותה מעידה, בין היתר, העובדה, שחשפה את הרומן - שכלל גם יחסי מין - בינה לבין הנאשם. נזכור שמדובר באשה מוסלמית, דתיה, נשואה, אם לילדים, שניהלה רומן אינטימי עם גבר נשוי, שהוא גיסה. פרשה

כזאת עלולה להביא את א למצב של נידוי, מצד משפחתה ומצד החברה בכלל, אם לא לסכנת חיים. כדבריה, "במגזר שלנו **זה לא מתקבל**, שגם נשואה וגם בקשר עם הגיס שלה" (פרו', עמ' 142), וגם הנאשם אמר ש"אצלנו הקשר הזה זה **ייהרג ולא יעבור**, במגזר שלנו" (עמ' 209).

חרף הבושה הגדולה הכרוכה בכך, ולמרות שהבינה את משמעות הדברים והתוצאות האפשריות כאשר הדברים ייוודעו ברבים, משהחליטה לחשוף את האמת, חשפה את האמת, לרבות העניינים הרגישים וממיטי הקלון הללו. כדבריה בחקירתה האחרונה במשטרה (ת/122 ש' 2-1): "אני מרגישה בושה וחרפה בתור אשה, שרוצה להתנקות מכל החטאים שלי כלפי ל וכלפי עצמי".

אעיר כי הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית כיצד הוא מסביר את העובדה שא סיפרה על הקשר המיני ביניהם, שזה דבר מאד חמור במגזר שלהם, והשיב, שא עשתה זאת כדי לשוות נופך של אמינות ולשכנע בנכונות גרסתה, כי הנאשם היה זה שיזם ופעל ועמד מאחורי כל פרשת ההרעלות (פרו', עמ' 217, ש' 8-14). הנאשם נשאל אפוא שוב מדוע היה על א לחשוף את הקשר המיני ביניהם, הרי, על מנת לשכנע בנכונות גרסתה, די היה בכך שתאמר שהיתה מאוהבת בו, ושהיתה מוכנה **לעשות הכול** כדי לרצותו. לא היתה בפי הנאשם תשובה לשאלה זו (עמ' 217 ש' 15-18).

יתר על כן, על מהימנות גרסתה של א ניתן ללמוד גם מעצם העובדה, שהנאשם עצמו קושר עצמו לפרשה באופן ברור:

הוא העיד "שהיא ביקשה ממני תביא לי משהו שימית אותו או יחסל אותו" (פרו', עמ' 219), ובעקבות זאת הוא נתן לה (לטענתו) שקית עם כדורי אקסטזי (עמ' 194), ובתוך כך אמר לה "קחי את זה, זה יעשה את מה שאת רוצה לעשות, את רוצה שזה ימית אותו ויפגע בו, בבקשה" (עמ' 222).

54. ועם כל האמור בפסקה הקודמת, לא בכדי ציינתי, כי עדותה של א היא **בדרך כלל** מהימנה, וכי גרסאותיה תואמות זו את זו **ברוב** הפרטים המהותיים. א, בלשון המעטה, איננה צדקת גדולה.

היא חיה בשקר, בכך שניהלה רומן אינטימי עם בעלה של אחותה, דבר המצביע לכאורה על כך, שהיא יודעת ומסוגלת לשקר לאורך זמן לאנשים הקרובים לה ביותר (בעלה ואחותה).

בכל אחת מהפעמים שהרעילה את בעלה, היא ראתה אותו סובל מאד, ו"הייתי שמחה מבפנים שהייתי רואה אותו סובל" (נ/1, עמ' 7), ובה בעת **שיחקה**, בהצלחה רבה, את התפקיד של רעיה נאמנה, דואגת, תומכת ומטפלת (עדות ל, עמ' 78, ש' 30 עד עמ' 79, ש' 2).

אינני מתעלם מטענת הסניגור בדבר "כושר המשחק" של א, ויחד עם זאת אציין כי, גם אם אכן ניחנה א ב"כושר משחק", לא נובעת מכאן בהכרח המסקנה **שעדותה**, משהחליטה להתוודות על חטאיה ולחשוף את האמת, אינה מהימנה.

עם זאת, על אף שדינה שלה כבר נגזר, א היא עדה בעלת אינטרס במשפט זה: במשפט שלה נקבע בגזר הדין, כחלק מהנסיבות המקלות, כי היא לא היתה היוזמת והמחוללת של כל המהלך, אלא פעלה בעקבות יוזמה, שידול, תחבולות ולחץ מצד מאהבה (הוא הנאשם שבפנינו) (ר' גזר הדין ת/101 בעמ' 505 ובעמ' 507, ש' 26). א הגישה ערעור על העונש שהוטל עליה (ע"פ 6081/15), ובמסגרתו העלתה, שוב, על מנת להקל

בעונשה, את הטענה כי פעלה תחת השפעתו ולחציו של הנאשם שבפנינו. ערעור זה טרם נדון, ומכאן ברור האינטרס של א, במשפט זה, להטיל את היוזמה והדומיננטיות על כתפי הנאשם.

55. הסניגור הצביע על לא מעט סתירות ואי אמיתות בעדותה של א.

כך, למשל, כאשר נשאלה א מה רצתה להשיג בהרעלתו של ל, באחת הפעמים אמרה שרצתה שהוא ימות (ת/118, ש' 13), בחקירותיה הבאות אמרה, שרצתה שהוא יסבול, כמו שהיא סבלה ממנו, אך לא רצתה שימות (ת/119, ש' 206, ש' 232, וכן ת/122, ש' 87, ש' 211). בסופו של דבר הודתה והורשעה בניסיון רצח, וגם בפנינו הודתה כי שניהם (היא והנאשם) רצו של ימות (פרו', עמ' 135).

בחקירה אחת במשטרה אמרה שהנאשם הביא לה חומר פעם אחת (ת/118, ש' 21-22). בשלב מאוחר יותר אמרה שהביא לה רעל כמה פעמים (ת/122, ש' 44), ובביהמ"ש אמרה שהביא לה רעל 3 פעמים (פרו' עמ' 139, ש' 1).

בחקירה אחת אמרה שהביא לה את הרעל כשהוא טחון (ת/118, ש' 18) ובחקירות האחרות אמרה שהנאשם אמר לה לטחון ולשים לל באוכל, והיא עשתה כן (ת/122, ש' 50, וכן פרו', עמ' 134, ש' 9).

בחקירה אחת אמרה, שהרעילה את ל שלש פעמים (ת/122, ש' 63, ש' 357), אח"כ אמרה שלש - ארבע פעמים לכל היותר (ת/122, ש' 336), אח"כ אמרה: יותר מארבע פעמים, לא יודעת להגיד אם 10 או 20 פעמים (ת/122, ש' 366). ובפנינו אישרה כי בתיק הפלילי שלה, היא הודתה בחמש הרעלות (פרו' עמ' 179, ש' 21), וכן אישרה, כי בכל המקרים של הגיע לבית החולים (משמע - תשע פעמים) זה היה כתוצאה מהרעלה (פרו', עמ' 137, ש' 31 - 32), וכי את כל ההרעלות היא עשתה (עמ' 179, ש' 22 - 25).

לא הייתי מסיק, מסתירות אלה, מסקנות מרחיקות לכת לענין מהימנותה של א בעדותה בפנינו. ה"זגזוג" בשאלה האם התכוונה להמית את ל נובע מקושי, מובן מאליו, של הנאשמת, להודות בתחילה בכך שהיתה לה כוונה להמית, הודאה אשר תוביל בהכרח להרשעתה בניסיון רצח. כך גם יתר הסתירות דלעיל אינן מצביעות בהכרח על פגמים במהימנותה של א, אלא על מהלך די רגיל של חקירה, שבה, בתחילת הדרך, הנאשם מכחיש הכול, בהמשך הוא מודה במקצת, ובהדרגה - נפתח יותר ויותר, עד אשר הוא פורס את כל היריעה, ואת מלוא חומרת מעשיו.

56. אין משמעות בעיניי לעובדה, שכמה פעמים אמרה א כי הנאשם נתן לה את החומר בקופסה לבנה (ת/5 עמ' 11 ש' 27) או שקופה (ת/122, ש' 43, וכן פרו', עמ' 134 ש' 3, עמ' 176 ש' 26), ופעם אחת אמרה קופסה שחורה (ת/122, ש' 346). אלה הם פרטים טכניים, לא מהותיים, שייתכן שא לא ייחסה להם חשיבות יתירה בחקירותיה ("לא הייתי מבינה מה החשיבות של אפילו הדברים הקטנים הספציפיים", פרו', עמ' 141).

ומכל מקום, היא הסבירה, שאפשר שאמרה פעם אחת, בטעות, קופסה שחורה, משום שהיתה זו קופסה שקופה **עם חומר שחור** (עמ' 176, ש' 28). כך גם עולה מהתמליל ת/122 א', שאחרי שאמרה קופסה שחורה, מיד תיקנה את עצמה ואמרה שקופה (עמ' 10, ש' 32-39).

57. סתירה שהיא כן בענין מהותי נוגעת לשאלה האם גם אחרי האשפוז הגדול, המשיכה א להרעיל את ל. א אמרה בחקירתה במשטרה (ת/119א, עמ' 20, ש' 18-19) ובעדותה בבית המשפט (פרו', עמ' 137) כי אחרי הפעם הזאת, ראתה שמצבו של ל מאד התדרדר, ואז, מתוך חרטה, החזירה את יתרת הרעל לנאשם, ולא המשיכה בהרעלות. עדותה זו עומדת בסתירה לעובדה, שהיתה הרעלה אחת נוספת, אחרי האשפוז הגדול, ול התאשפז בגין הרעלה זו בבית חולים מאיר, ביום 8/12/13 (ראה ת/85).

ואולם בעדותה בביהמ"ש חזרה בה למעשה (אמנם, לא בדברים מפורשים) מהטענה שאחרי האשפוז הגדול, לא הרעילה יותר. כך, היא נשאלה בביהמ"ש האם אחרי האשפוז הגדול, היתה עוד הרעלה, והשיבה: "לא זוכרת" (פרו', עמ' 137, ש' 25). היא נשאלה האם אחרי האשפוז הגדול היה מקרה של נטל בקבוק של נוזל עם רעל, שהיה במקרה, והשיבה: "לא זוכרת, יכול להיות" (עמ' 180, ש' 6), וכן אמרה ש"כל פעם של היה מגיע לבית חולים, היה כתוצאה מהרעלה" (עמ' 137, ש' 31-32), ולא היו מקרים של קיבל את התופעות של ההרעלה, מבלי שהיא הרעילה אותו (עמ' 179, ש' 25).

58. ענין נוסף, שגם לגביו לא ניתן הסבר, הוא שא, לפי עדותה, לא התקשרה ולא שלחה מסרונים לפלאפון הפרטי הגלוי של הנאשם, שמספרו 050-2872871, משום שכך הורה לה הנאשם (פרו', עמ' 148, ועמ' 165-166). אולם פלטי התקשורת שהוגשו מוכיחים בבירור כי היו מאות שיחות ומסרונים של אל הפלאפון הנ"ל של הנאשם. בניגוד לעולה ממסמכים אלה, עמדה א, גם בחקירתה הנגדית, על טענתה, כי "לא הייתי שולחת למספר הזה" (פרו', עמ' 166), וכשנשאלה האם זו לא היא שהתקשרה למספר הזה, השיבה "לא" (עמ' 166).

59. לסיכום נושא זה, נכון הדבר שנמצאו סתירות ושקרים בעדותה של א. אולם, כאשר מדובר במעשים שיש בהם מידה גדושה של רוע, כיעור, ואכזריות, מטבע הדברים קיים קושי רב, בושה ורתיעה מחשיפת המעשים לעין כל. לכן היא מנסה, בתחילה, פה ושם להסתיר או לייפות, ורק בהדרגה חושפת את כל הזוועה. זהו תהליך שניתן להגדיר אותו "טבעי", אצל אדם שמבין ומתבייש בשל החומרה היתירה של מעשיו. הדבר לא בהכרח פוגם במהימנותה. כפי שכבר ציינתי, דעתי היא, כי, דרך כלל א היא עדה מהימנה, כפי שגם התרשמתי ממנה באופן בלתי אמצעי, ועם זאת, יש להתייחס לעדותה בזהירות המתבקשת, בשים לב לכל האמור לעיל (ובייחוד האינטרס שלה להעצים את חלקו של הנאשם כיוזם והמחולל של ההרעלות), ולא להתייחס לכל דבריה כאמת לאמיתה. כפי שנאמר, למשל, בע"פ 5612/92 מ"י נ' בארי פ"ד מח (1) 302, בעמ' 317:

"בית המשפט רשאי להסתמך על קטעי עדותו של עד גם אם אינו מקבל את דבריו כאמינים בשלמותם וכמקשה אחת. ניסיון החיים מלמד שנדירים המקרים שבהם אין בתום עדות, בייחוד עדות ארוכה, קטע זה או אחר של אי-דיוק, שכחה או אף הינתקות מתיאור האירועים לאשורם, בדרך כלל שלא מדעת, ולעתים אף מדעת - במיוחד מקום שהמדובר בעדות שנמסרה זמן רב לאחר האירוע עצמו. על-כן אמרנו בע"פ 71/76 מרילי ואח' נ' מדינת ישראל [1] בעמ' 819 מול אות השוליים א, כי עדות שיש בה סתירות, רשאי בית המשפט לנסות ולבור בה את הבר מן התבן, היינו לחלק את העדות

באופן שבית המשפט ייתן אמונו בחלק מן הדברים וידחה יתרתם. סתירה כשלעצמה איננה חייבת להוליך לשלילת דברי העדות, אם יש הסבר סביר לסתירה".

ובע"פ 1639/98 דהן נ' מ"י פ"ד נה (4) 501, בעמ' 510:

"הלכה היא, כי רשאי בית-המשפט לבור את הבר מן התבן בדבריו של עד ולהסיק כי חלק מוגדר של הדברים הנמסרים בחקירה הם אמת, בו בזמן שיתרתם הם דברי שקר. גישה זו מוצאת ביטוייה אף בסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971".

מהימנותו של האוס

60. באופן כללי התרשמתי כי האוס, אחיה של א, היה מהימן למדי בחקירותיו ובעדותו בבית המשפט, הגם שהיה קצת נרגש, מפוחד, לחוץ ומבולבל. אפשר שניסה להסתיר מעורבות שלו בפרשה, בכך שידע, בשלב כלשהו, על מעשיהם של א והנאשם, ולא מצא לנכון לדווח על כך, לא למשטרה (פרו', עמ' 28, ש' 29-32), ולא לל (עמ' 29, ש' 7-8). אפשר שהיה מפוחד ולחוץ, בשל כך שניסו להפחידו בקשר למסירת עדותו בביהמ"ש. ובלשונו: "פחד אם יקרה לי משהו. ביום 7.6 התקשר אלי המתמחה... באותו יום בשעה 22:30 הופעלה האזעקה של האוטו שלי, בשעה 23:30 מישוה דפק לי בדלת והלך... אני לא גר כבר בקלנסווה... היו כמה יריות ליד הבית שלי. חשבתי שזה קשור כי אני כל יום קם בבוקר ואני מתפלל לאלוקים שאגיע בחזרה הביתה בשלום" (פרו', עמ' 29).

האוס היה בדרך כלל עקבי וגרסאותיו במשטרה תואמות באופן כללי האחת את השניה, וגם את עדותו בבית המשפט.

61. עם זאת, בנקודה אחת, חשובה ומהותית, לא אמר האוס את האמת, ושינה גרסתו פעם אחר פעם: בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/113 ש' 20-22) וכן בעדותו הראשונה בבית המשפט (פרו', עמ' 25, ש' 2-3, ועמ' 46, ועמ' 47, ש' 9-14) העיד האוס כי הנאשם הראה לו את הרעל שהוא מוסר לא, אך לא אמר לו שהרעל מיועד לל. רק אחרי של אושפז, עשה האוס את הקישור הזה, והבין שזה כדי להרעיל את ל.

לעומת זאת, בחקירתו השניה במשטרה (ת/114, ש' 40) וכן בעדותו השניה בבית המשפט (פרו', עמ' 60, ש' 1) העיד האוס כי הנאשם הראה לו את הרעל ואמר לו "אני נותן לא כדי לתת את זה לל". האוס הסביר את הסתירות הללו בכך, שבחקירתו הראשונה במשטרה הוא היה לחוץ (הוא היה אז עצור), ואילו בחקירה השניה "אמרתי את זה כי כבר ישבתי בבית, נרגעתי" (פרו' עמ' 59). גם בעדותו הראשונה בביהמ"ש הוא היה, לדבריו, ממש בלחץ (עמ' 60, ש' 12).

לעניות דעתי, הנכון הוא, שהנאשם אמר להאוס שזה רעל שהוא מוסר לא על מנת שתיתן לל (שהרי אין זה מתקבל על הדעת שהנאשם אומר ומראה להאוס את הרעל שהוא נותן לא, והאוס לא ישאל את הנאשם לשם מה הוא נותן את הרעל לא). והסיבה לגרסתו השקרית של האוס, בחקירתו הראשונה במשטרה ובביהמ"ש היא, שהאוס ביקש לכסות על העובדה, שהוא ידע שהרעל מיועד לל, אך לא דיווח על כך למשטרה, או לל.

62. ענין חשוב נוסף בקשר להאוס הוא זה:

עמוד 14

א, בחקירתה הראשונה במשטרה בחשד לניסיון רצח, הכחישה את כל המיוחס לה (ת/117). זאת לאחר שהאוס נחקר במשטרה, באותו יום, והפליל אותה ואת הנאשם (ת/113). רס"מ אילן לוי העיד כי בשלב הזה "רצינו לעשות תרגיל בשביל שהאוס יגרום לה לדבר", (עמ' 106 ש' 25, עמ' 115, ש' 11 - 13). ה"תרגיל" היה, שמיד בתום חקירתה הנ"ל של א, נערך עימות בינה לבין האוס, שבמהלכו הושארו א והאוס לזמן מה לבדם בחדר. בפרק הזמן הזה, א והאוס שוחחו ביניהם (ת/115), ולכאורה האוס נשמע משדל את א להפליל את הנאשם:

"אם את אומרת שהוא הכול ... ונסיים את הענין" (שם, עמ' 2).

"פה אין פתרון אחר... אחותי נפלנו כבר. את תגידי ... ראמי שם הכול עלי ..." (עמ' 3).

"אכלנו אותה כבר, אכלנו אותה ... אין פתרון אחר, אין שום פתרון אחר... הפתרון היחידי כמו שאמרתי לך אז שישבתי אתך אצלך בבית ודיברתי אתך..." (עמ' 3).

"אבל (משפט לא ברור) את היית מדברת (מלה לא ברורה) תחת לחץ, תחת משהו... יענו שתגידי שראמי תפס עליך משהו. זה הפתרון היחידי, אין פתרון אחר..." (עמ' 5). "... תפס עליך תמונות תפס עליך משהו... תגידי כדי שתקלי על עצמך" (עמ' 5).

מיד לאחר העימות הזה (שבו לכאורה האוס משדל אותה להפליל את הנאשם), ופחות משעה אחרי סיום חקירתה הראשונה ת/117 של א (שבה הכחישה הכול), נחקרה א פעם נוספת (ת/118), והפעם היא מודה בהרעלות, ומפלילה את הנאשם: הנאשם הוא שאמר לה תנסי להרעיל את ל, הרעיון להרעיל היה של הנאשם, הנאשם הוא שסיפק לה את הרעל.

גם ענין זה קשור לשאלת מהימנותו של האוס, מכיוון שהאוס הוא זה שלכאורה שידל אותה להפליל את הנאשם, וא עשתה כן.

63. לסיכום, דעתי בנוגע למהימנותו של האוס היא כאמור בפסקה 60 לעיל, היינו, עד שמרבית עדותו עקבית ומהימנה, מלבד עניינים ששיקר בהם במצח נחושה (כגון שהוא לא ידע והנאשם לא אמר לו שהרעל מיועד לל) במטרה לכסות על כך שידע ולא דיווח, ומכל מקום, אח"כ חזר בו ואמר גם בעניינים אלה את האמת. לפיכך, ניתן ונכון לקבוע ממצאים על סמך עדותו.

מהימנותו של הנאשם

64. כללית אומר כבר עתה כי התרשמותי, במהלך שמיעת עדותו של הנאשם, היתה, שהנאשם עושה הכול כדי להרחיק עצמו מפרשת ההרעלות, אפילו עד כדי טענה שכלל לא ידע על ההרעלות. התרשמותי מעד מניפולטיבי, שעדותו אינה מהימנה, ומטרתה להסתיר את האמת.

65. להלן אביא חלק מהסתירות והשקרים, שעלו בעדותו של הנאשם, החל מעניינים שאינם נוגעים

ישירות להרעלות, וכלה בעניינים אשר נוגעים לפרשת ההרעלות במישרין.

66. הנאשם טוען שמעולם לא היה מגע גופני אינטימי בינו לבין א (פרו', עמ' 216), וגם מכחיש שקיים עמה שיחה אינטימית מינית (פרו' עמ' 199, ועמ' 229), אולם עדותו זו נסתרת באמצעות הדיסק ת/123ב', ובו שיחה ארוטית בינו לבין א. מתמלל השיחה עסאף אבו רוקון מציין במזכר ת/24ב' כי השיחה מתחילה בגניחות של א, ובהמשך נשמעת נשיקה, וצמד מילים "ראמי, אהובי". הוא גם נחקר על כך נגדית, ואמר שעשה הרבה מאד ניסיונות לשמוע היטב את ההקלטה - הקשה לשמיעה - ולדבריו, היא "במאה אחוז אומרת ראמי ואומרת אהובי, במאה אחוז. שמעתי עוד פעם ועוד פעם" (פרו', עמ' 186). א מצידה העידה כי היתה זו שיחת טלפון אינטימית בינה לבין הנאשם, ובמהלכה אמרה לו בין היתר "ראמי, אני אוהבת אותך". לדבריה, היו שיחות נוספות כאלה בינה לבין הנאשם (ת/123, וכן פרו' עמ' 166-167).

נכון שהנאשם עצמו לא נשמע בהקלטה, אך זאת משום שמדובר בהאזנת "נפח", אשר קולטת ומקליטה כל רעש הנשמע בחדר (ת/24), אך אינה יכולה כמובן לקלוט את הדובר מעברו השני של קו הטלפון.

67. העד בילאל חוש היה זה שהעיד, כי הוא הכיר לנאשם, לבקשתו, בחורה בשם שירין, כשהמטרה היתה שהיא תצא עם מישהו ספציפי מהכפר של הנאשם (הכוונה לל), תקיים עם אותו אדם יחסים, ותקליט זאת, וזאת על מנת לסחוט מאותו אדם כסף. הנאשם מכחיש גרסה זאת מכל וכל, אולם, בעימות שנערך בין הנאשם ובילאל, נשאל הנאשם האם בילאל משקר, ותשובתו: "אני לא אמרתי שהוא משקר" (ת/6, עמ' 6, ש' 36).

בהמשך העימות נשאל הנאשם, פעם נוספת, האם בילאל משקר, ותשובתו: "אני לא אומר שהוא משקר" (ת/6, עמ' 10, ש' 29).

68. באותו עימות בין הנאשם לבילאל, אישר הנאשם כי לווה כסף פעם מבילאל: "פעם אבא שלי היה בבית חולים, ואמרתי לו (לבילאל) אני צריך כסף" (ת/6, עמ' 9). לעומת זאת, בביהמ"ש טען כי לא היתה זו הלוואה, אלא תשלום שבילאל שילם לו, על מנת שיזרז אישורי 00 עבור עובדים של בילאל (פרו', עמ' 205). כשנשאל כיצד גרסה זו מתיישבת עם גרסת ההלוואה, השיב שזה אכן היה תשלום עבור הוצאת אישורי 00 לעובדים, אולם הוא אמר לבילאל, שאם הדבר לא יסתייע, הוא יחזיר לבילאל את הכסף (פרו', עמ' 205, ש' 15 - 17).

69. כמו כן העיד, כי "כוונתי היתה אני ביקשתי בתקופה שאבי היה בבית חולים, ולא כי אבי בבית חולים, ואני צריך את זה כי אבי בבית חולים" (פרו', עמ' 206). לדעתי, האמירה "פעם אבא שלי היה בבית חולים, ואמרתי לו (לבילאל) אני צריך כסף", משמעותה: אני צריך כסף **בגלל ובקשר** לאשפוזו, ולא כפי "פרשנותו" המניפולטיבית של הנאשם. מה גם, שהחוקר שואל את הנאשם מתי היה הענין הזה, והנאשם משיב: "איך שאבא שלי התחיל לא להרגיש טוב" (ת/6, עמ' 9).

70. בעימות בינה לבין הנאשם, אמרה א שהיא נתנה לנאשם סך ₪60,000 כדי לסגור חוב בהוצאה לפועל (ת/5, עמ' 7). הנאשם נשאל אפוא אם יש לו חובות, והשיב כי יש לו תיק הוצל"פ, בסכום של 5,000 - 7,000 ש"ח (ת/5, עמ' 7, ש' 31-32).

בבית המשפט טען הנאשם כי כוונתו היתה, שיש תיק הוצל"פ, שהוא הזוכה בתיק.

גם כאן, כמובן, לא זה מה שעולה מהשאלה והתשובה (חוקר: "יש לך חובות?", נאשם: "יש לי תיק בהוצאה לפועל..."), וזו דוגמה נוספת למניפולטיביות של הנאשם וליכולתו לסובב ולסלף את העובדות כרצונו.

71. בניסיון להרחיק עצמו רחוק ככל האפשר מפרשת ההרעלות טען הנאשם, בעימות בינו לבין א ביום 24/2/14, כי הוא כלל לא ידע שהיא הרעילה את ל, עד שכולם ידעו מזה, עד השבועיים האחרונים (כלומר עד בערך 10/2/14). עדותו זו בלתי מהימנה בעליל. לא ניתן להאמין לו שבתקופת האשפוזים החוזרים ונשנים של ל - ובייחוד האשפוז הגדול - הוא לא ידע על ההרעלות. לא ניתן להאמין לו שהענין נודע לו לראשונה, רק כאשר נודע לכולם, בסביבות 10/2/14 (נודע לכולם כנראה בעקבות הגשת התלונה ע"י ל, ביום 9/2/14), היינו חודשיים אחרי ההרעלה האחרונה (שהיתה ב-8/12/13). ההבדל בינו לבין "כולם" הוא שכולם ידעו של נכנס ויוצא בבתי חולים (עמ' 193, ש' 5, עמ' 194, ש' 29), אך רק הנאשם ידע, שא פנתה אליו, אמרה לו שרוצה להמית את ל, וביקשה ממנו שייתן לה רעל לצורך כך.

ואכן, הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט כי בתקופת האשפוזים של ל, אחרי שא ביקשה ממנו (לטענתו) סם, ואחרי שהוא הביע נכונות לתת לה (עמ' 194, ש' 28-32), הוא הבין שא היא העומדת מאחורי ההרעלות (עמ' 195, ש' 4), משמע: הוא ידע על ההרעלות בזמן אמת.

גם מהמשך עדותו עולה, כי בתקופת האשפוזים, לאחר שא (לטענתו בסביבות ספטמבר) אמרה לו שהיא רוצה להמית את ל, הוא הבין שהיא זו שמרעילה אותו, אך לא דיווח על כך למשטרה (עמ' 216, ש' 3-16).

וכן העיד במפורש, כי "רק בתקופה שביקשה ממני, אני הייתי יודע בוודאות שזו היא" (עמ' 224), כלומר, שזו א, שעומדת מאחורי ההרעלות. משמע - הודאה מפורשת כי ידע על ההרעלות בזמן אמת.

כמו כן העיד כי בתקופת האשפוזים, האוס הראה לו רעל ואמר לו שזה הדבר שא משתמשת בו כדי להרעיל את ל (עמ' 227, ש' 10).

ושוב, בהמשך עדותו, אישר הנאשם כי ידע בזמן אמת על ההרעלות, אך לא הזהיר את ל (עמ' 231, ש' 24-29).

עולה אפוא בבירור, כי הנאשם ידע על ההרעלות בזמן אמת, ולא כפי שניסה לטעון בעימות עם א, כי לא ידע על כך כלל, וכי הדבר נודע לו כאשר נודע לכולם, הרבה אחרי שחדלו ההרעלות.

72. הנאשם, בחקירותיו במשטרה, אמר שא "ביקשה ממני לעזור לה במשהו לחסל את ל" (ת/2, ש' 2), וכן: "ביקשה ממני שאני אביא לה משהו כדי שהיא תפגע בבעלה" (ת/3, ש' 68). הוא נחקר מספר

פעמים במשטרה (ועוד מספר עימותים), ולא אמר אף פעם כי היא ביקשה שיביא לה סם. רק בבית המשפט עלתה לראשונה הגרסה, כי א ביקשה ממנו סם, תוך שמיד ועל אתר הוא מנצל את הענין לטובתו ומסביר ש"סם" בערבית זה גם סם וגם רעל (עמ' 194, ש' 9-11), וכי הוא הלך לכיוון של סם, ולא של רעל (עמ' 220, ש' 6, עמ' 194, ש' 18). ויצוין, כי א העידה בביהמ"ש, שהנאשם מעולם לא אמר לה שזה סם (עמ' 177, ש' 27 - 30). עדותו של הנאשם, גם בענין זה, היא עדות מניפולטיבית וכבושה, בלא שניתן כל הסבר לכבישתה: הנאשם נשאל שוב ושוב מדוע לראשונה בבית המשפט, עולה הגרסה כי א ביקשה ממנו סם, ולבסוף תשובתו היא: "כשאני חוזר על כל החומר מה שאמרתי בחקירות שלי, אני בעצמי אומר למה פה עשיתי ככה, למה אמרתי ככה, למה לא נפתחתי, למה סיפרתי מה שסיפרתי, גם לי עצמי אין תשובות" (עמ' 220).

73. הנאשם העיד כי האירוע הזה שא ביקשה ממנו שיביא לה סם, היה אחרי מריבה שהיתה בינה לבין ל, שבה ל זרק אותה מהמדרגות. הגרסה בדבר אירוע של "זריקה מהמדרגות" לא הועלתה ע"י הנאשם בכל חקירותיו במשטרה, והעימותים במשטרה, והועלתה לראשונה בבית המשפט. הסברו של הנאשם לכך: "ענין המדרגות לא עלה לי באותו רגע" (עמ' 219, ש' 19).

74. הנאשם טוען כי מה שנתן לא היו 2 כדורי אקסטזי, אותם קיבל מעבד אלחמיד ג'מהור (עמ' 194, ש' 22, וכן ת/2, ש' 21), ואילו ג'מהור עצמו אמר במשטרה, שהנאשם קנה ממנו "2 חתיכות קרטון קטן" (פרו', עמ' 104, ש' 1). אין בפי הנאשם הסבר לסתירה זו (עמ' 224, ש' 12-16).

75. הנאשם העיד כי הכדורים שקיבל מג'מהור הם לבנים, ונראים כמו אקמול קטן (ת/2, ש' 24, ת/3א', עמ' 18, ש' 4-2, ת/5, עמ' 4, ש' 31-32).

ואילו בחקירתו בבית המשפט אמר: "אני לא ידעתי מה יש בפנים, עבד אמר לי יש פה שני כדורים... אני אפילו לא יודע איך זה נראה..." (פרו', עמ' 222).

בחקירתו החוזרת ניסה לתרץ את הסתירה בכך, שהוא באמת איננו יודע מה היה בפנים, ומה הצבע, אך **ג'מהור אמר לו** שיש שם כדורים, שנראים כמו אקמול (עמ' 247, ש' 20-21). מדובר בהסבר כבוש, שצץ לראשונה רק בחקירתו החוזרת של הנאשם, ואיננו אמין.

76. טענתו של הנאשם כי האוס הוא שהראה לו רעל, שמיועד לל, היא טענה שהיה מתבקש שהנאשם יעלה אותה בהזדמנות הראשונה, קרי - בחקירתו הראשונה במשטרה (ת/1), אולם הוא אינו עושה כן, וההסבר שלו לכך הוא: "אין לי תשובה בתקופה של החקירות פעם זה היה כך ופעם כך. אין לי תשובה ישירה" (פרו', עמ' 226).

77. בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי מה שהאוס הראה לו היתה שקית, ובה כדורים שחורים כמו שוקולד (ת/2, ש' 8).

בעימות בין הנאשם להאוס ת/7 אמר הנאשם כי האוס הראה לו קופסה, קופסת רעלים. בנסיין ליישב סתירה זו, העיד הנאשם בבית המשפט כי "זה היה משהו בשקיות, קופסה" (עמ' 199, ש' 6), וכן: "האוס שם משהו עמוד 18

בקופסה כזו עם שקיות" (עמ' 227, ש' 3).

78. הנאשם העיד כי האוס הראה לו את הרעל בערך חודש וחצי - חודשיים לפני החקירה (ת/2 ש' 37, ת/3 ש' 94), כלומר בערך בסוף 2013 - תחילת 2014, אחרי ההרעלה האחרונה.

אך הדבר לא ייתכן, שכן, מחקירת הנאשם עולה, כי האוס הראה לו את הרעל לפני שהחלו האשפוזים של ל (ר' ת/2, ש' 6-7, ש' 10-11). כמו כן, הנאשם בחקירתו אמר, שהאוס אמר לו "אני רוצה להרעיל את ל עם הדבר זה, ואז הוא הראה לי את הכדורים" (ת/2 ש' 40-41), ואין ייתכן שהאוס אמר כדבר הזה, המתייחס לעתיד, אם הראה לו את הכדורים אחרי ההרעלה האחרונה?

79. בבית המשפט העיד הנאשם כי כאשר האוס הראה לו את הרעל הוא מיד גירש אותו ממכוניתו, "זה היה ממש אלפית השניה" (עמ' 199), "ממש שניות. בזק. לא שישבנו ודיברנו מה אתה עושה. בשניות זה עף משם" (עמ' 227), עדות שאינה מתיישבת עם דבריו במשטרה כי האוס "היה באוטו אולי עשר דקות, אפילו פחות" (ת/2, ש' 42).

80. ביחס לטענת הנאשם כי נחשף ע"י א והאוס לכך שהם מרעילים את ל, הוא נחקר מדוע, אם כן, לא פנה למשטרה (וגם לא לל).

בעדותו בבית המשפט העיד כי אילו דיווח, מיד היה נודע "לשירות" (הכוונה לשב"כ. הנאשם (בין היתר) עבד עבור השב"כ, לדבריו) על הקשר שבינו לבין א, "ואז באופן מיידי אתה מחוץ לשירות, מן הסתם הם יעזיבו אותי את השירות" (פרו', עמ' 213), "יכולתי לאבד את העבודה" (עמ' 196, ש' 7).

מלבד העובדה שהסבר זה לא עלה בחקירותיו במשטרה^[1], אין בו גם כל הגיון. מדוע שהשב"כ יוציא את הנאשם משירותיו, בשל כך שהוא מקיים קשר עם גיסתו, ומנסה לעזור לה, כשהיא מוכה ומושפלת, או בשל כך שהוא ממלא חובתו האזרחית, וחובת הדיווח המיוחדת המוטלת עליו כאיש שב"כ, ומדווח למשטרה כי א והאוס מבקשים לחסל את ל? הנאשם נחקר ממושכות על שאלה זו, ולא הצליח לתת שום הסבר מתקבל על הדעת. ויוער כי, לדבריו, עבד אלחמיד ג'מהור מועסק גם הוא ע"י השב"כ (עמ' 223, ש' 9) על אף שידוע שהוא מתעסק ומבין בסמים(!) (עמ' 222, ש' 17, עמ' 223, ש' 14), ולא "זרקו" אותו מהשב"כ.

81. הנאשם טען באופן חוזר ונשנה כי כל הזמן ייעץ לא ולהאוס לגשת למשטרה (ליגאל, מש"ק קלנסווה) על מנת להתלונן על אלימותו של ל כלפיה (פרו', עמ' 195, עמ' 196, ש' 8 - 9, עמ' 197, ש' 12 - 13, עמ' 245, ש' 27 - 28, וכן ת/1, ש' 47 - 50, ת/5, עמ' 16). אולם, ממזכרו של יגאל, מש"ק קלנסווה, ת/98, עולה, כי רק בינואר 2014 הגיע אליו הנאשם (יחד עם האוס) כדי להתלונן על אלימותו של ל כלפי א, משמע, הנאשם עשה זאת אחרי של עזב את הבית, בזמן שא כבר לא היתה זקוקה להגנה מפניו. הנאשם נחקר על כך, והשיב כי היוזמה והעיתוי מתי ללכת ליגאל היו של האוס, הנאשם רק קבע את הפגישה, ולקח את האוס אל יגאל, אך מי שהיה פעיל, דיבר והציג את המצב באותה פגישה היה האוס (פרו', עמ' 228). גרסה זו איננה מתיישבת עם האמור במזכר ת/98, וגם אינה מספקת הסבר הגיוני לעיתוי של הפגישה הזאת.

82. לסיכום דעתי בנוגע למהימנותו של הנאשם היא כאמור בפסקה 64 לעיל. מדובר בעד מניפולטיבי,

מתוכם, האמת איננה נר לרגליו, והוא עושה הכול כדי להרחיק עצמו מהמעשים הפליליים המיוחסים לו.

האם הנאשם הוא שנתן לא חומר לצורך הרעלתו של ל?

83. א העידה כי הנאשם נתן לה את הרעל וכן הוראות איך לפעול ומה לשים (עמ' 133, ש' 22-23), "אמר לי לטחון את זה ולשים לל באוכל, בשתיה, אמר לי תמציאי, לא אמר לי בכמויות כמה לשים, אבל אמר לי תהיי נדיבה בכל פעם" (עמ' 134, ש' 9-10). "הוא אמר לי שזה סוג של רעל, הוא אף פעם לא הזכיר לי את המלה סמים... המלה סמים בכלל לא שמעתי ממנו" (עמ' 177, ש' 27-30).

דרך מסירת הרעל היתה, לדבריה: "היינו נפגשים כל אחד באוטו שלו, והיה נותן לי את החומר, ואני הייתי נוסעת" (פרו', עמ' 136, עמ' 164). היא גם הסבירה מדוע המסירה נעשתה ברחוב, ולא בבית: "אולי כדי שלא יפול משהו או שיהיה סימנים" (עמ' 184).

יצוין כי הגרסה הנ"ל נמסרה ע"י א כבר בחקירתה במשטרה ת/118, ובעימות בינה לבין הנאשם ת/5 (ר' שם, עמ' 3-4).

א הסבירה גם, כי אין לה דרך להשיג את הרעל הזה בעצמה (פרו', עמ' 177, ש' 1-2). "אין לי דרך אחרת להשיג את החומר, אם לא היה ראמי" (ת/122, ש' 363, ת/122ב', עמ' 1).

84. האוס העיד כי שבועיים שלשה לפני האשפוז הגדול (שהיה בנובמבר 2013), הנאשם הראה לו שקית, ואמר לו שזה רעל, שהוא נותן לא. בשיחה זו לא אמר לו, שהרעל מיועד לל, אך האוס קלט זאת, אחרי של התאשפז (פרו', עמ' 25, עמ' 46, וכן ת/113, ש' 20, ש' 22).

בהמשך העיד האוס, כי "בפגישה הזו שהוא הראה לי את השקית עם הרעל, אמר לי אני נותן לא כדי לתת את זה לל" (פרו' עמ' 60). כך גם אמר במשטרה: "אמר לי בפירוש שזה רעל לל" (ת/114, ש' 40, ת/113 ש' 33-34, ש' 59, ש' 83, ת/7, עמ' 2-3).

כפי שצינתי בפסקה 61 לעיל, נראה כי הנאשם אכן אמר להאוס, שהרעל מיועד לל, וגרסתו השונה של האוס בענין זה נועדה אך לכסות על העובדה שהוא ידע שהרעל מיועד לל, ולא דיווח למשטרה, או לל. מכל מקום, האוס עומד בכל מקרה על גרסתו, שהנאשם אמר לו שהוא מספק רעל לא, והראה לו את הרעל, ודי בכך.

85. הנאשם העיד כי כל מה שא טוענת, ששניהם תכננו לחסל את ל ושניהם הרעילו אותו, זה "שקר וכזב, לא היה ולא נברא" (פרו', עמ' 245). לטענתו, אין לו שום סכסוך עם ל, ולא רצה במותו (ת/3 ש' 6 ש' 21), ואין לו כלום נגדו (ת/7, עמ' 4, ש' 7). הוא לא סיפק לא שום רעל (ת/3, ש' 24-25, ת/5, עמ' 17, ש' 14), ולא נכון שהוא הראה להאוס שקית ואמר לו שזה רעל בשביל ל (ת/7, עמ' 4).

לגרסתו, א אמרה לו שהיא רוצה להמית את ל (עמ' 193, ש' 24), ובשלב מסוים, לאחר מריבה בינה לבין ל, היא ביקשה ממנו שיביא לה סם, כדי להמית אותו (עמ' 194, ש' 10-13). כפי שכבר ציינתי, בבית המשפט היתה זו הפעם הראשונה שהנאשם טען, כי היא ביקשה ממנו סם (להבדיל מרעל). בחקירתו הנגדית נשאל האם אכן היא ביקשה להביא לה סם, ותשובתו: "לא זוכר מה היא ביקשה בדיוק. באותה תקופה דיברנו על זה שהיא ביקשה ממני תביא לי משהו שימית אותו או יחסל אותו" (עמ' 219). "א כשדיברה איתי ביקשה משהו להמית את בעלה" (עמ' 220). לגרסתו, הוא לא הביא לה רעל, אלא הביא לה 2 כדורי סם אקסטזי לבנים, שאותם קיבל

מעבד אלחמיד ג'מהור (עמ' 194). וגם הוא מציין, שהמסירה היתה ברחוב, ברכב מול רכב (ת/2, ש' 3-5).

86. ביחס לא ולהאוס, קבעתי (לעיל) כי מרבית עדותם עקבית ומהימנה, וחושפת את האמת, לרבות צדדים שהיה חשוב מאד, במגזר הערבי, שלא לחשוף אותם. לעדויותיהם בנושא זה מצטרפת תמיכה נוספת, בדמות השיחה בין א להאוס, שנקלטה בהאזנת סתר, נ/1. שיחה זו התקיימה לפני התלונה במשטרה ולפני המעצרים. א משוחחת לפי תומה עם אחיה (האוס), מבלי לדעת שהיא מוקלטת. והיא אומרת (בין היתר):

"אני לא אומרת לך ש... הוא, הוא יש לו יד, אתה יודע איך יש לו יד, בגלל שהוא נתן לי אותו" (נ/1, עמ' 8. "הוא" שמדברים עליו זה הנאשם).

"מה שהייתי מבקשת ממנו, היה עושה לי. מבחינת הביא לי? כן, הביא לי, בטוח הביא לי, מה קרה לך? אתה יודע שהוא הביא לי ועזר לי" (נ/9, עמ' 9).

87. מאידך גיסא, קבעתי (לעיל) כי הנאשם עשה רושם מניפולטיבי ולא מהימן, ואינני מאמין לעדותו, שהוא לא נתן רעל לא, ושלא הראה את הרעל להאוס.

יצוין, כי גרסת הנאשם תואמת במידה רבה את גרסתה של א. גם לפי גרסתו, א פנתה אליו על מנת שייתן לה חומר כדי להמית את ל. גם לפי גרסתו, הוא נענה (כביכול) לבקשתה, וסיפק לה חומר, ואמר לה "קחי את זה, זה יעשה את מה שאת רוצה לעשות, את רוצה שזה ימית אותי, יפגע בו, בבקשה" (עמ' 222). גם לפי גרסתו, המסירה היתה ברחוב, רכב מול רכב. אלא שלגרסתו - אותה אינני מקבל - מסר לה סם, בעוד שא אומרת, שהיה זה רעל, ושהוא גם אמר לה שזה רעל. עינינו הרואות, הנאשם, בתחכום ובערמומיות, מוסר גרסה הקרובה מאוד לגרסתה של א, אך השוני הוא, שלגרסתו מסר לה סם ולא רעל, גרסה שהיא כבושה ולא אמינה.

אינני מקבל את עדותו של הנאשם כאילו האוס הוא שהראה לו רעל, שבאמצעותו הם (א והאוס) מרעילים את ל. מדובר במניפולטיביות של הנאשם, אשר, בכישרון רב, הופך את היוצרות, ואת מה שהעדים מייחסים לו, הוא הופך נגדם. עדותו של הנאשם בענין זה אינה מהימנה בעיניי (ור' גם פסקאות 76 - 79 לעיל, בענין זה).

88. **לסיכום, ובשים לב גם לאמור להלן, סבורני כי הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם נתן את הרעל לא, והדריך אותה לטחון אותו, ולהכניסו באוכל ובשתיה של ל, על מנת לגרום למותו.**

מהו החומר שהנאשם נתן לא?

89. א העידה כי הנאשם הביא לה את הרעל 3 פעמים, בפעם הראשונה הביא לה שקית, ובתוכה חמש שקיות קטנות (עמ' 134 ש' 1-7, עמ' 176 ש' 21, וכן ת/122, ש' 352); בפעם השניה נתן לה כדור, והיא החזירה לו אותו; ובפעם השלישית הרעל היה בתוך קופסה שקופה (עמ' 134, ש' 2-3, עמ' 176, ש' 22-28, וכן ת/122א', עמ' 10 למטה).

החומר עצמו נראה כמו גרגרים קטנטנים שחורים, כמו פלפל שחור, אך קטנים יותר (עמ' 176, ש' 14-15, ת/119, ש' 194-199, ת/122א', עמ' 11 ש' 30), וכאשר נתן לה את זה אמר לה שזה סוג של רעל (עמ' 177, ש' 27).

יצוין כי גם הנאשם עצמו מתאר גרגרים קטנים שחורים (ת/2, ש' 8-9, ת/3, ש' 89) אך הוא טוען, בכזב, כי האוס הוא שהראה לו (לנאשם) את החומר הזה.

האוס תיאר רק את שקית הרעל שהנאשם הראה לו, וציין גם הוא כי הנאשם אמר לו שזה רעל (ת/113, ש' 21), אך הוא לא ראה את החומר שבתוך השקית (פרו', עמ' 25, ש' 11, עמ' 31, ש' 5-6, עמ' 61, ש' 8-9).

90. הנאשם טוען כי לא הביא שום רעל לא, וכי מה שנתן לה היו 2 כדורי סם, מסוג אקסטזי, ולא רעל.

העובדה שהנאשם נתן לא סם, היא עובדה שא **מאשרת** אותה (אם כי לטענתה זה היה LSD ולא אקסטזי), אלא שלדבריה, זה רק חלק מהאמת, מכיוון שהנאשם נתן לה גם סם LSD וגם רעל: "נתן לי LSD ולא השתמשתי בזה, וגם נתן לי את הרעל" (ת/122, ש' 340 - 350).

זהו חלק מהתחכום והמניפולטיביות בעדותו של הנאשם. הוא איננו בודה דברים סתם אלא מעגן את שקריו בדברים שהיו במציאות: הוא מאשר שהרעל היה גרגרים שחורים קטנים (אך טוען שאת זה האוס הראה לו); הוא מאשר שהמסירה היתה ברחוב, רכב מול רכב (אך טוען שמסר לה סם ולא רעל); הוא טוען שנתן לה סם, וזה נכון, אך **כל** האמת היא, שנתן לה גם סם, וגם רעל; הוא מאשר שביקש מבילאל חוש "לסדר" לו בחורה (אך מכחיש שהבחורה נועדה לפתות ולהקליט את ל); הוא אכן פנה למשטרה להתלונן בשם א על אלימותו של ל, אך היה זה כאשר א כבר לא היתה זקוקה להגנה, וכנראה במטרה להקדים תלונה צפויה מצד ל.

91. מסקנתי שהנאשם נתן לה רעל מבוססת בראש ובראשונה על מתן אמון בעדות א ובעדות האוס, וחוסר אמון בעדות הנאשם, הכול מהנימוקים שפורטו לעיל באריכות.

כמו כן - אין מחלוקת על כך שהחומר שנמצא בגופו של ל היה רעל (ר' ת/81 - פוספט (זרחן) אורגני).

אמנם איננו יודעים מתי בדיוק הביא הנאשם את החומר, אך סביר שהיה זה סמוך לאחר שעלה הרעיון להרעיל את ל. א **אינה זוכרת** מתי עלה הרעיון להרעיל את ל, אך זה היה בערב חצי שנה לפני החקירה (ת/118, ש' 15-16), עדות אשר מתיישבת עם העובדה, שהאשפוז הראשון של ל היה בחודש מאי 2013. מכאן, שהתופעות של סבל מהן, ושהוא גם אושפז בגין פעמים רבות, החלו סמוך לאחר שהנאשם הביא לא את החומר.

לא אין כל דרך להשיג את החומר הזה בעצמה (שלא באמצעות הנאשם).

הנאשם יודע היטב כי הוא נאשם בכך שסיפק לא **רעל**.

העובדה שרק בעדותו בביהמ"ש העלה לראשונה את הטענה כי סיפק לה **סם** - גרסה שלא עלתה באף אחת מחקירותיו במשטרה - היא כשלעצמה מעלה חשד כבד באמיתות גרסתו זו.

92. על כך שהיה זה רעל, ניתן ללמוד במשתמע גם מאמירות שונות של הנאשם, כלהלן.

הנאשם אמר בחקירתו במשטרה כי אחרי שנתן לא את 2 כדורי האקסטזי, "השבעתי אותה שהיא לא תקשור אותי לענין הזה" (ת/2, ש' 5-6).

נשאלת השאלה: אם בסך הכול נתן לה, כטענתו, שני כדורי אקסטזי, שאנשים לוקחים אותם למסיבות, ואינם

גורמים נזק גופני (עמ' 222, ש' 3, ש' 7-8), על מה ולמה היה לו **להשביע** אותה, שלא תקשור אותו לענין?

דומה כי התשובה היא, שהוא יודע היטב שלא היה זה אקסטזי, אלא רעל.

אותה שאלה - ואותה תשובה דלעיל - עולה גם מאמירותיו הבאות של הנאשם:

"ושנתתי לה את זה **התחננתי שלא תעשה כלום**, ושלא תשים אותי באמצע" (ת/2, ש' 16 - 17). מדוע התחנן שלא תעשה כלום? הרי מדובר, לטענתו, באקסטזי, וזה לדבריו "זה עושה להרגיש טוב במסיבות" (ת/3א', עמ' 18, ש' 5), "זה גורם לרקוד יותר" (שם, עמ' 19, ש' 31, וכן פרו', עמ' 221).

"בכלל חשבתי שהיא תזרוק את זה, כי אני יודע שהיא לא מסוגלת לעשות דברים כאלה. **אין אשה שתריעל את בעלה**, אין דבר כזה" (ת/3א', עמ' 18, ש' 13-15).

מדוע אמר שהיא לא מסוגלת לעשות "דברים כאלה"? להריעל את בעלה? הרי לגרסתו נתן לה אקסטזי, ולא רעל.

"הייתי צריך גם להגיד למשטרה, אבל אמרתי אם היא לא משתמשת, וזה כבר איך שאומרים הלך עם המים, **אז למה שאני אלך למשטרה**, זה כבר נגמר?" (ת/3א', עמ' 18, ש' 18-20).

אם נתן לה 2 כדורי אקסטזי, על מה היה לו ללכת למשטרה?

"אבל כל הזמן הייתי במודעות מלאה מלאה מלאה שלא תעשה את זה ... היא לא תעשה את זה. תכל'ס יש להם ילדים, גם אם היא לא סובלת אותו, יש ילדים... יותר חזק ממנה, יותר חזק מהכול, **יש ילדים באמצע...** **אני הייתי לא בטוח, אקסטרא בטוח, שהיא לא תשתמש בזה**" (ת/3א', עמ' 19, ש' 12-23).

את מה הנאשם היה בטוח שא לא תעשה, מפני ש"יש ילדים באמצע"? האם לא ברור שמדובר בהרעלתו של ל?

93. ענין נוסף, המלמד אף הוא על כך שהיה זה רעל, ולא אקסטזי, הוא שהנאשם כל פעם הופתע מכך שנגרמו לו (באשפוזים ה"רגילים") רק בחילות והקאות, ולא מעבר לכך (עמ' 131, ש' 30-32, עמ' 136, ש' 22-23 וכן ת/122א', עמ' 20). "אם ראמי לא היה יודע שהחומר **כל כך מסוכן**, אז הוא לא היה מופתע שזה רק בחילות והקאות" (פרו', עמ' 177). ובאשפוז הגדול, כשל שוחרר מטיפול נמרץ והועבר למחלקה פנימית, הנאשם היה מופתע ואמר איך זה יכול להיות, איך הוא יצא מזה (פרו' עמ' 136, ש' 24-26, וכן ת/122א', עמ' 22). הנאשם אמנם מכחיש זאת (פרו' עמ' 229, ש' 8-9), אך אני מאמין לא בנקודה זו, ולא לנאשם.

94. **מכל האמור לעיל, הוכח לדעתי מעבר לספק סביר כי החומר שהנאשם נתן לא היה רעל.**

כיצד השתמשה א ברעל, ומה היו התוצאות?

95. א היתה טוחנת את הרעל, ושמה לו, באוכל או בשתיה. גם האוס העיד, כי הנאשם אמר לו, שהיו שמים לו את הרעל באוכל (ת/113, ש' 83). כל פעם היתה שמה לו כפית, כי כך אמר לה הנאשם (ת/119, ש' 200-203). בפעם, שבה היה האשפוז הגדול, היא שמה כמות גדולה יותר, כפית וחצי אולי, וזה לאחר שהיתה מריבה בינה לבין ל, והוא קילל את אמה, והנאשם שוחח אתה על כך של תמיד

עמוד 23

משפיל אותה ומתעלל בה, והשפיע עליה להגדיל את כמות הרעל (עמ' 135, וכן ת/119, ש' 262 ואילך, ת/122, עמ' 6).

96. ההרעלות גרמו לל הזעות, סחרחורת, טשטוש בראייה, כאבי בטן מאד חזקים, הקאות, שלשולים. ל תיאר כי "התעלפתי ישר על הרצפה עם צעקות וכאבים שאי אפשר לסבול אותם. ממש הייתי מתפורר על הרצפה כמו ששוחטים משהו וזורקים אותו מבלי להשלים את השחיטה" (פרו', עמ' 75). באשפוז הגדול תיאר ל כי "אני הייתי במצב מוות. חפרו לי קבר" (פרו', עמ' 77, ש' 28). במסמכים הרפואיים, הנוגעים לאשפוז הזה, מתואר כי ל "אושפז ביחידה לטיפול נמרץ כשהוא מורדם ומונשם, עם תמונה קלינית של OP POISONING", וכן כי "התאשפז **במצב קשה מאד** לאחר הרעלת אורגנופוספטים" (ת/81). מנהל היחידה לטיפול נמרץ בבית החולים מאיר, ד"ר ניסים יפרח, העיד במשטרה כי ל התקבל לטיפול נמרץ "כשהוא מחוסר הכרה ומונשם, עם תמונה של אי ספיקה נשימתית חרימה קשה מאד. לאור ההסתמנות הקלינית שכללה שלשולים, כאבי בטן והקאות, טשטוש ראייה, הזעה מרובה וריר מרובה, הועלה חשד להרעלת זרחנים אורגניים... התמונה הקלינית מתאימה להרעלת זרחן אורגני". לדברי ד"ר יפרח, ל הגיע עם **הרעלה קשה מאד**, ואם לא היה מטופל באופן מיידי בטיפול נמרץ, **ייתכן שהיה נפטר** (ת/108).

ד"ר אשרת טייר-שיפמן, רופאה בכירה במחלקה פנימית ב' (אליה הועבר ל לאחר ששחרר מטיפול נמרץ), העידה במשטרה כי כאשר הגיע למיון היה ל "**בסכנת חיים, מצב קריטי אנוש**". לדבריה בדיקת מעבדה, הוכיחה כי מדובר בהרעלת אורגנו-פוספטים (זרחן אורגני), שזה חומר הדברה, שלמיטב ידיעתה אסור לשימוש בארץ. הרופאה ציינה גם, שלא ראתה אף פעם את א מתלווה אל ל לבית החולים (ת/86).

כמה פעמים א הרעילה את ל?

97. שלש פעמים נתן הנאשם רעל לא (פרו' עמ' 134, ש' 1-3, ועמ' 146, ש' 28, וכן ת/5, עמ' 3). א הודתה במשפטה, במסגרת הסדר טיעון לפיו תוקנו עובדות כתב האישום, כי הרעילה את ל חמש פעמים (עמ' 178, ש' 27-29, עמ' 179, ש' 21), אולם במשפט זה התברר, שהיו פעמים רבות נוספות. ל העיד כי עבר **עשרות** "התקפות" של כאבים, בחילות והקאות, וכי ב-10 עד 15 מהן נשאר בבית, ולא פנה לבית חולים (עמ' 76, ש' 2, עמ' 77, ש' 13-14).

עדותו זו מתקשרת לעדותה של א במשטרה, כי "את האמת, שמתי יותר מארבע פעמים, לא יכולה להגיד אם זה **10 או 20 פעמים**, אבל שמתי" (ת/122, ש' 366), וכן לעדותה בבית המשפט, כי לא היו מקרים שבהם ל לקה בתופעות של ההרעלה, מבלי שהיא הרעילה אותו (עמ' 179, ש' 22-25).

המאשימה "הסתפקה", בכתב האישום, באותם **תשעה מקרים** שבהם ל אושפז או טופל בבית חולים. גם זה מתקשר לעדותה של א, כי היא לא יודעת אם הרעילה **10 או 20 פעמים**, וכן לעדותה, כי "כל פעם של היה מגיע לבית חולים היה כתוצאה מהרעלה" (עמ' 137, ש' 31-32).

די באמור לעיל כדי לקבוע בענייננו, כי א הרעילה את ל **באותן תשע פעמים, המפורטות בכתב האישום**, ובעקבות ההרעלות הללו הוא הובא בכל פעם לבית החולים.

98. א העידה, ועדותה מהימנה בעיניי, כי "כל פעם ששמתי לו רעל ראמי ידע. זה היה ביוזמה שלו".

(עמ' 136, ש' 16, וכן עמ' 143, ש' 1, ת/122, ש' 89-90). "נכון שאני שמתי, אבל לא שמתי את זה על דעת עצמי, אלא כל דבר הייתי מתייעצת עם ראמי מה לשים וכמה ואיך לשים" (עמ' 155, ש' 1-2, ת/122, ש' 109). יתר על כן, מיד אחרי ששמה את הרעל, היתה מעדכנת את הנאשם, שעשתה זאת, וכן מעדכנת אותו אלו תופעות רפואיות החלו אצל ל (עמ' 134, ש' 21-30, וכן ת/122, ש' 107-125). לא היו מקרים שהיא שמה רעל במזונו של ל, והנאשם לא ידע על כך (ת/122, ש' 373-374).

די באמור לעיל כדי לקבוע, שהנאשם היה שותפה של א בכל אחת ואחת מתשע ההרעלות.

האם ראמי הוא שהגה, יזם, ושידל את א להרעיל את ל?

99. א העידה כי הרעיון להרעיל את ל היה רעיון של הנאשם, "והוא היה כל הזמן מזכיר לי כמה ל בן אדם רע, כמה הוא מפלצת, ואחרי זה בהרעלה הראשונה הוא חימם אותי, זה היה רעיון שלו, וחימם אותי והסית אותי נגד ל כמה הוא בן אדם רע וכמה הוא מפלצת, והוא נתן לי את הרעל הזה" (פרו', עמ' 133). לטענתה, הנאשם היה הוגה רעיון ההרעלה, הוא היה היוזם, הכוח המניע והמוביל, והוא זה שהשפיע עליה ודחף אותה לעשות זאת. היא האמינה בו אמונה עיוורת (עמ' 129, ש' 21), הוא שלט בה כמו רובוט, לא יכלה להתנגד לשליטתו (עמ' 136, ש' 13-14), "כל דבר שהוא אמר לי תעשי עשיתי ... אני אף פעם בחיים שלי לא הייתי במצב של ריצוי, כמו שהייתי במצב של לרצות את ראמי" (עמ' 183 למעלה).

הנאשם, לעומת זאת, טוען, כי לא היו דברים מעולם, הוא לא יזם ולא העלה את הרעיון, ולא הציע ולא שידל, הוא גם לא נתן לה את הרעל, ואפילו לא ידע על ההרעלות. לטענתו היא מעלילה עליו כדי ש"כולם יחשבו שראמי הוא המפלצת, והיא הבובה" (עמ' 216, ש' 28, עמ' 217, ש' 6-7, ש' 11-14).

100. להתרשמותי, וכך גם עולה מן הראיות, האמת היא בין שתי הגרסאות הללו. לכך (בין היתר) כיוונתי כאשר ציינתי (בפיסקה 59 לעיל) כי א, דרך כלל, היא עדה מהימנה, אך אין לקבל את כל דבריה כאמת לאמיתתה. **התרשמותי מן הראיות ומן הנפשות הפועלות היא, כי קיים ספק סביר בשאלה אם הנאשם היה ההוגה, היוזם, הכוח המניע, מי שהציע ושידל את א להרעיל את ל.** למסקנה זו אני מגיע בעיקר על יסוד שיחת האזנת הסתר נ/1, ועל יסוד השינוי בגרסתה של א אחרי העימות ותרגיל החקירה ת/115, הכול כמפורט להלן.

האזנת הסתר נ/1

101. ל, אחרי אשפוזו האחרון, התקין בבית מכשירים להאזנת סתר (פרו', עמ' 80). באמצעות המכשירים הללו נקלטה, והוקלטה, שיחה שנתקיימה בין א לבין האוס. תמליל השיחה הוא נ/1. המועד המדויק של השיחה אינו ידוע, אך היה זה אחרי כל ההרעלות, ולפני הגשת התלונה במשטרה, והמעצרים.

מעיון בתמליל נ/1 (ר' בייחוד עמ' 4, 6, 7, 8, 9, 12), עולה כי תמצית השיחה היא זו:

האוס משוכנע, ואומר לה שוב ושוב, שמה שעשתה, לא יכול להיות שעשתה "מהראש שלה". תדעי לך, הוא אומר לה, שהכול מחשבה של ראמי, אל תגידי לא. הוא זה ששלח אותך להרעיל את ל, והוא זה שהכניס לך

לראש את הרעיון הזה. ראמי הוא העיקר, ראמי המתכנן, ראמי החושב, ראמי הכול.

א, באופן ברור וחד משמעי, לא מקבלת את דבריו של האוס. היא מאשרת שראמי נתן לה את הרעל, אך בנוגע לטענת האוס, כאילו ראמי הוא ששלח אותה להרעיל את ל, היא אומרת, חזור ואמור, שהיא זו שביקשה מראמי שיעזור לה נגד ל. לא ראמי יזם לתת לה את הרעל, אלא היא זו שביקשה ממנו. לא ראמי אמר לה קחי תרעילי את ל. לראמי אין ענין להרוג את ל, היא זו שרוצה "לנוח ממנו". אחרי שכל החיים עינה ואמלל אותה, היא זו שרצתה לראות אותו סובל.

הנה כי כן, מ-1/1 עולים שניים אלה:

1. הנאשם הוא שנתן לא את הרעל.

2. הנאשם לא היה ההוגה, היוזם, המניע והדוחף את ענין ההרעלות. היתה זו יוזמה של א, ממניעים אישיים שלה.

אכן, האוס משדל אותה למסור גרסה מסוימת, אך השאלה היא מה הוא משדל אותה למסור. האוס לא מתערב בכך, שהנאשם, עובדתית, נתן לה את הרעל. הוא לא יכול לשלול ולא יכול לשנות את העובדה הזאת, שגם הוא עצמו יודע אותה, וא מאשרת אותה במפורש. מה שהאוס מנסה לעשות, כדי להקל בעונשה של א, ובהינתן העובדה שהנאשם נתן לה את הרעל, הוא לשכנע אותה להציג את הדברים כאילו הנאשם היה הדומיננטי בכל פרשת ההרעלות, והיא רק עשתה את רצונו. רק על כך מדבר האוס לכל אורך השיחה. ואילו א, מצדה, שוללת את הטענה הזאת מכל וכל, ואומרת שלא הנאשם יזם זאת. אין לו ענין להרוג את ל, לא הוא שלח אותה, אלא היא ביקשה ממנו.

יודגש כי, בשיחה זו, א מדברת עם אחיה, כמי שמשיח לפי תומו, ואינה יודעת כמובן שמצותתים לה. בשיחה זו היא איננה מוסרת עדות, אינה חושבת על השלכות משפטיות, אין כל סיבה לחשוד בה שהיא משקרת לאחיה, ויש להאמין לדבריה.

העימות 115/ת

102. בהמשך הדרך, קרי בחקירותיה במשטרה ובבית המשפט, שינתה א את גרסתה בנושא זה, מקצה לקצה, אך כאן יש לציין מתי ומדוע חל שינוי גרסה זה. כבר עמדתי על כך לעיל (פסקה 62), ואחזור בקצרה:

א בחקירה הראשונה במשטרה ת/117 הכחישה כל קשר לפרשת ההרעלות. בשלב זה הוחלט אפוא לערוך "תרגיל חקירה", על מנת שהאוס יגרום לה לדבר. לכן, בתום חקירתה הראשונה של א, נערך עימות בינה לבין האוס, ובמהלכו, א והאוס הושארו לזמן מה לבדם בחדר. בפרק הזמן הזה, א והאוס שוחחו ביניהם. התמליל הוא ת/115. מעיון בתמליל ת/115 (בייחוד בעמ' 1, 2, 3, 5, 6) עולה כי תמצית השיחה היא זו:

האוס מנסה, שוב, להכניס לראשה של א ולשדל אותה (כפי שעשה, לדבריו, גם אז, כשהם דיברו אצלה בבית, נ/1), שתגיד שראמי הוא הכול, ראמי שם הכול עליה, ראמי "תפס עליה משהו", ובדרך זו הפעיל עליה לחץ לבצע את ההרעלות. כך תגידי, כדי שתקלי על עצמך (ציטוטים מ- ת/115, בעמ' 2, 3, 5). יושם אל לב, שגם ב-

ת/115, כמו ב-נ/1, השידול של האוס אינו נוגע לעצם העובדה שהנאשם נתן לה את הרעל, אלא מה שהוא משדל אותה לומר זה, "הנאשם הוא הכול", הנאשם הוא שלחץ עליה (על ידי כך ש"תפס עליה משהו") לעשות את ההרעלות.

א, גם כאן, אינה מקבלת את דבריו של האוס. לדבריה "אני זו ש... לא הוא..." (עמ' 2). וכשהאוס מציע לה להגיד שראמי "תפס עליה תמונות", היא מכנה את האוס משוגע, ואומרת שראמי לא תפס עליה שום דבר (עמ' 5 - 6).

אולם, מיד לאחר העימות ותרגיל החקירה הזה - פחות משעה אחרי סיום חקירתה הראשונה ת/117, שבה הכחישה הכול - נחקרה א פעם נוספת (ת/118), והפעם היא מודה בהרעלות, ומפלילה את הנאשם: הרעיון להרעיל היה של הנאשם, הנאשם הוא שאמר לה תנסי להרעיל את ל, הנאשם הוא שסיפק לה את הרעל, הכול כמפורט לעיל (פסקה 99).

הנה כי כן, בעוד שא, שעה שדיברה עם אחיה כמשיחה לפי תומה, הן ב-נ/1, הן ב-ת/115, עמדה על כך, שהנאשם לא היה היוזם, המשדל, הכוח המניע מאחורי ההרעלות, וגם אין לו ענין לרצות במותו של ל, הרי אחרי שהאוס משדל אותה ולוחץ עליה להעלות גרסה אחרת, על מנת להקל בעונשה, היא מקבלת את הצעתו, ומעלה מכאן ואילך גרסה שונה לחלוטין, כי הכול היה ביוזמת הנאשם, והיא לא היתה אלא כלי בידיו. את הגרסה הזאת, **הסותרת את גרסתה המקורית, ואשר באה בעקבות שידול ברור מצד האוס לשנות את גרסתה המקורית כדי להקל בעונשה** - קשה לקבל.

103. ברור שהיה על א להסביר מדוע אמרה ב-נ/1 כי היא זו שיזמה את ההרעלות, ולא הנאשם, וההסבר הוא: "אני בתור אשה נשואה ואמא לילדים ואחרי מותה של אמא שלי, נהייתי האמא של האחים שלי, אז לא רציתי לאכזב אותם, ומתוך כבוד לא רציתי להפסיד אותם ושהם יידעו שאני בקשר רומנטי עם ראמי, אני מאשרת שאמרתי זאת, לא רציתי שיידעו שהמטרה שלי ושל ראמי זה שנישאר ביחד" (ת/121, עמ' 4). וכן: "ואני הייתי אמא ונשואה ובמגזר שלנו זה לא מתקבל שגם נשואה וגם בקשר עם הגיס שלה, אז הכחשתי הכול ואמרתי שאני מאחורי זה, וראמי לא קשור" (פרו' עמ' 142).

אני מתקשה לקבל את ההסבר הזה, שכן, בשיחה הנ"ל, א **אישרה** (בעמ' 4), ש"ראמי באמצע"; שהיא ביקשה ממנו לעזור לה נגד ל; שהיא ביקשה ממנו רעל; וכן (בעמ' 8) שהוא נתן לה את הרעל; וכן (בעמ' 9) "מה שהייתי מבקשת ממנו הוא היה עושה לי". מכל האמירות הללו (ואחרות) במהלך השיחה עולה, שהיא כן חשפה בפני האוס קיומו של קשר הדוק בינה לבין הנאשם. ומה גם, שהאוס מספר לה שקיבל את שני המסרונים שהנאשם שלח אליו בטעות ("אני רוצה שתהיה אמא של ילדיי") (שם, בעמ' 7 - 8), ומכאן שכבר היה ברור לה **שהאוס יודע** על קשר הדוק בינה לבין הנאשם (והאוס אכן ידע על כך, ראה עדותו בעמ' 40 לפרוטוקול, וכן ת/114, עמ' 1).

104. **מסקנתי היא, אם כן, כאמור בפסקה 100 לעיל, כי קיים ספק סביר בשאלה האם הנאשם היה הדומיננטי בפרשת ההרעלות, אך אין ספק כי הוא סיפק לא רעל, לבקשתה, על מנת להמית את ל, וגם הדריך אותה כיצד לעשות בו שימוש.** הנאשם ידע מראש על כל הרעלה, ומיד לאחר מכן - את תוצאותיה. "דבר לחיזוק", ויותר מכך, מצינו בעדותו של האוס, כי הנאשם הראה לו שקית, אמר לו שיש בה רעל, ושהוא מוסר אותה לא, כדי לתת לל באוכל; וכן בעדות הנאשם עצמו, שאישר כי א אכן פנתה אליו, וביקשה שיביא לה משהו לשים לל באוכל או בשתייה, כדי להמיתו (עמ' 219, ש' 26 - 32),

ושהוא נענה לה והביא לה חומר (**לטענתו** - אותה דחיתי - היה זה סם ולא רעל), ואף אמר לה "קחי את זה, זה יעשה את מה שאת רוצה לעשות, את רוצה שזה ימית אותי, יפגע בו, בבקשה" (עמ' 222).

105. יודגש כי אין סתירה בין מסקנתי, שקיים ספק סביר בשאלה האם הנאשם היה הדומיננטי, לבין הדברים שנקבעו בגזר הדין במשפטה של א, כי הנאשם שבפנינו היה הדומיננטי בפרשת ההרעלות: הקביעה הזאת, באותו גזר דין, לא התבססה על ניתוח העדויות וקביעת ממצאים (שהרי היא הורשעה על סמך הודאתה), אלא על הטיעונים לעונש של שני הצדדים (המאשימה וא) שהיתה תמימות דעים ביניהן, כי הנאשם שבפנינו היה הדומיננטי. אולם הנאשם שבפנינו כלל לא היה צד בתיק הנ"ל, ועמדתו בענין זה לא נשמעה ולא הובאה בחשבון. על כן ברור, מחד גיסא, כי אין אנו קשורים במה שנקבע בנקודה זו בגזר דינה של א, ומאידך גיסא, כי אין המדובר ב"דיבור בשני קולות".

היסוד הנפשי

106. היסוד הנפשי הדרוש לגיבושה של עבירת ניסיון רצח מורכב משני נדבכים: מודעות ליסוד העובדתי, וכוונה לקטול את הקורבן (ע"פ 3151/08 **דוידוב נ' מ"י**, בפסקה 20).

היסוד הראשון נתקיים במקרה זה, ללא כל ספק. אשר לשאלת הכוונה, נאמר בענין **דוידוב** (שם), כי "מאחר וכוונותיו של אדם לא תמיד מקבלות ביטוי חיצוני מפורש, נקבע כי ניתן ללמוד על כוונת הקטילה גם מראיות נסיבתיות (ע"פ 290/87 **סבאח נ' מ"י** פ"ד מב(3) 358, 365 ואילך). בנוסף, הפסיקה הכירה בחזקה הניתנת לסתירה לפיה כאשר נאשם ידע כי **התוצאה הטבעית של מעשיו** היא מות הקורבן, אזי אותו נאשם חפץ בקטילת הקורבן (ראו למשל ע"פ 1639/98 **דהן נ' מ"י** פ"ד נה(4) 501, 517)." (517).

במקרה דנן יש עדויות ישירות על כך שהכוונה היתה להמית את ל (ולא רק לפגוע בו). העובדות שהוכחו הן, שא ביקשה מהנאשם שיביא לה משהו כדי להמית את ל. **הנאשם** ציין בעדותו בביהמ"ש פעמים רבות, כי א, באמצעות החומר שביקשה ממנו, רצתה **להמית** את ל (ולא רק לפגוע בו) (פרו', עמ' 193, ש' 24, עמ' 194, ש' 13, עמ' 217, ש' 26, עמ' 218, ש' 8, ש' 16, עמ' 219, ש' 26 - 27, עמ' 220, ש' 3 - 4, עמ' 222, ש' 27 - 28). **א** העידה כי שניהם (היא והנאשם) רצו של ימות, וכי הנאשם רצה של ימות, מפני שהוא שונא אותו ומקנא בו. הנאשם, לדבריה, אמר לה "שהבן אדם הזה, אפילו ביום אחרון שלי בחיים, אני לא אשאיר אותו חי" (פרו', עמ' 135, ש' 30 עד עמ' 136, ש' 6). **והאוס** העיד, כי הנאשם סיפר לו כל הזמן שהוא וא מנסים להרעיל את ל (ת/113, ש' 59).

בנוסף, קמה החזקה כי הנאשם התכוון לתוצאה הטבעית של מעשיו. הנאשם הביא לה 3 פעמים רעל מסוג זרחן אורגני, והדריך אותה לטחון אותו, ולשים באוכל ובשתיה של ל. הוא גם הדריך אותה לשים כפית אחת, לשים כפית וחצי, וכן אמר לה שתדאג של יסיים את כל האוכל בצלחת (ת/122, ש' 81). א הרעילה את ל תשע פעמים, והנאשם ידע על כל פעם ופעם, הן מראש, והן מיד לאחר מכן כאשר התעדכן באמצעות א מה מצבו של ל. התוצאה בפועל, באחת הפעמים, היתה של היה "בסכנת חיים, מצב קריטי, אנוש" (ת/86), ואלמלא טופל מיידית בטיפול נמרץ, היה עלול למות (ת/108). משמע, לא יכול להיות ספק כי מדובר ברעל מסוג ובכמות שבכוחם להמית. כל הנסיבות הללו יחדיו מקימות "הנחת כוונה", כי כוונתו של הנאשם היתה לגרום לתוצאה הטבעית של מעשיו - המות של ל. ויודגש, כפי שנאמר בע"פ 295/10 **פלוני נ' מ"י**, בפסקה 65: "**המערער הכחיש באופן גורף את המעשה, כך שהוא לא עורר כל ספק בראיות, המפריך את חזקת הכוונה**

בעניינו".

אני קובע אפוא כי נתקיים בנאשם היסוד הנפשי של כוונת קטילה, הדרוש לשם הרשעתו בעבירה של ניסיון לרצח.

מבצעים בצוותא

107. הנאשם הוא מבצע בצוותא של העבירות. "מבצע בצוותא הוא מי שלוקח חלק בביצוע עבירה, על ידי עשיית מעשה הדרוש להגשמת התכנית הפלילית, כאשר היסוד הנפשי הנדרש זהה ליסוד הנדרש בעבירה העיקרית, ומודעות לפעולה בצוותא עם האחרים" (ע"פ 2247/10 **ימיני נ' מ"י**, פ"ד סד(2) 666, בפסקה 22). "לשם גיבוש אחריות פלילית של מבצעים בצוותא, אין צורך כי כל אחד מהמבצעים בצוותא יקיים את כל היסודות העובדתיים של העבירה" (דנ"פ 1294/96 **משולם נ' מ"י** פ"ד נב(5) 1, בעמ' 50). "משתתף ייחשב כמבצע בצוותא גם אם חלקו בעשייה איננו מקיים את רכיבי היסוד העובדתי של העבירה שנטל חלק בביצועה" (**שם**, בעמ' 32).

יתר על כן, "הנוכחות בזירת העבירה אינה מהווה תנאי הכרחי לקביעת מעמדו של שותף כמבצע בצוותא" (**שם**, בעמ' 30).

זאת ועוד, "סעיף 29 לחוק העונשין, המגדיר 'מעשה של השתתפות', אינו דורש ש'המעשה' ייעשה **תוך כדי ביצוע** היסוד העובדתי של העבירה, ודי בו לבטא 'השתתפות' בביצוע" (**שם**, בעמ' 63). "ולא שמענו מפי החוק, כי אותם 'מעשים' חייבים שיעשו לעת ביצועה של העבירה בפועל או סמוך למועד ביצועה" (**שם**, בעמ' 53 - 54).

"לענין הביצוע בצוותא תיתכן חלוקת עבודה בין העבריינים, באופן שהם יפעלו במקומות שונים ובזמנים שונים, ובלי שכל אחד מהם מיצה את העבירה, ובלבד שחלקו הוא מהותי להגשמת התכנית המשותפת. אחדות המקום והזמן אינה חיונית, ובלבד שחלקו של כל אחד מהם הוא חלק פנימי של המשימה העבריינית" (ע"פ 4389/93 **מרדכי נ' מ"י** פ"ד נ' (3) 239, בעמ' 250). "הפסיקה המשימה את המבצעים בצוותא לגוף אחד בעל זרועות שונות, כאשר לכל מבצע תפקיד משלו להשלמת המעשה הפלילי. להבדיל מן המסייע, תרומתו של המבצע בצוותא לעבירה היא פנימית, וחלקו מהותי להגשמת התכנית המשותפת" (ע"פ 2247/10 **ימיני נ' מ"י** פ"ד סד(2) 666, בפסקה 22).

הנאשם בפנינו הוא מבצע בצוותא של העבירות, כאשר "חלוקת העבודה" היתה, שהוא זה שמספק לא את הרעל, ומדריך אותה כיצד להשתמש בו, וא היא זו שמרעילה את ל בפועל. תרומתו של הנאשם היא פנימית, וחלקו מהותי להגשמת התכנית הפלילית המשותפת. בלעדיו, ובלעדי הרעל שהוא סיפק, לא יכולות היו להתבצע עבירות הניסיון לרצח.

108. יודגש כי אין סתירה בין הרשעתה של א בעבירה **אחת** של ניסיון לרצח, וארבע עבירות של חבלה וסיכון חיים באמצעות רעל מסוכן, לבין הרשעתו של שותפה לעבירות, הוא הנאשם שבפנינו, **בתשע** עבירות של ניסיון לרצח: גם א הואשמה לכתחילה בתשעה ניסיונות לרצח, אך בסופו של דבר, במסגרת הסדר טיעון, תוקנו עובדות כתב האישום, והיא הודתה בעבירה אחת של ניסיון לרצח. בתיק שבפנינו לא היתה הסכמה, ולא הושג הסדר, וההכרעה היא אפוא עפ"י מכלול העדויות והראיות שנפרסו בפנינו.

אורלי

109. אחד העניינים המוזרים בתיק זה הוא פרשת הקשר הנטען בין א לבין אשה בשם אורלי, אשה שעבדה עם הנאשם במשרד הפנים בנתניה, והיא ומשפחתה ידידים קרובים של הנאשם ומשפחתו. א העידה, כי הקשר שלה עם אורלי החל בכך שהנאשם סיפר לה עליה, והציע שהן תהיינה חברות, ומאז הן החלו להתכתב, האחת עם השניה, בהודעות sms (עמ' 174, ש' 4 - 5). קשר המסרונים ביניהן נמשך כשנתיים ימים (עמ' 143, ש' 27), וכלל עשרות מסרונים ביום, כמעט כל היום, בכל שעה, כל הזמן (עמ' 144, ש' 31 - 32). והן היו מתכתבות על כל דבר שבעולם, כולל הדברים האינטימיים ביותר (עמ' 145, ש' 3 - 14). במשך כל תקופת הקשר (כשנתיים) לא היתה ביניהן אף פעם שיחת טלפון, מאחר שאורלי תמיד התחמקה מכך (עמ' 143, ש' 6 - 7, ש' 12 - 13). במשך כל תקופת הקשר (כשנתיים) הן ראו זו את זו רק פעם אחת, כאשר אורלי סידרה לה תור בקופת חולים בנתניה, ואז "אמרתי לה אני א, והיא אמרה שאני אורלי וזה, אני יצאתי והלכתי" (עמ' 174, ש' 25 - 31, עמ' 175, ש' 4 - 7).

110. כאשר נערך עימות בין א לאורלי במשטרה (ת/107) אמרה אורלי כי אין לה שום קשר עם א וכי מעולם לא דיברה אתה ולא שלחה לה מסרונים כלשהם.

בעקבות זאת נטען בכתב האישום כי הנאשם התחזה בפני א, באותם מסרונים, לאורלי, וכי, בדמותה של אורלי, ובאמצעות המסרונים, שכנע את א לעשות עבורו פעולות שונות, ובין היתר הורה לה (כשהוא מתחזה לאורלי) להמשיך ולתת לל רעל על מנת להרוג אותו.

111. הנאשם מכחיש מכל וכל את הטענה כי הוא התחזה לאורלי. הוא הסביר גם, כי אורלי, בשבילו ובשביל משפחתו, היא אדם כל כך יקר ומכובד, שהוא לא היה מעלה בדעתו לגרום לה נזק כלשהו או לערב אותה בענייניו עם א (עמ' 236, ש' 27 - 30, עמ' 237, ש' 14 - 16, עמ' 239, ש' 13 - 14).

112. האם הנאשם אכן התחזה, באותם מסרונים, לאורלי? בענין זה יש לומר, מצד אחד, כי עדותה של א בנושא זה נשמעה מהימנה, ונתמכה בפרטים שונים העולים מעדותה. יתר על כן, הנאשם הוא החוליה המקשרת היחידה בין א לבין אורלי, ולכן, אם המסרונים של "אורלי" לא נשלחו על ידי אורלי, כי אז לכאורה המסקנה המתבקשת היחידה היא, שהנאשם התחזה לאורלי.

מצד שני, הסיפור כולו נשמע מוזר והזוי: איך יתכן שא מתחילה להתכתב בעשרות ומאות מסרונים עם מישהי, שלא ראתה אותה ולא שוחחה אתה מעולם?

איך יתכן שהיא הפכה לחברת נפש של אורלי, והן העבירו מסרונים זו לזו אף בעניינים אינטימיים (עמ' 145, ש' 8), וכל זאת משך שנתיים ימים, מבלי שדיברה אתה מעולם, ואינה יודעת לדבריה איך קולה נשמע (עמ' 174, ש' 19)?

איך ייתכן שקשר עם חברה כל כך קרובה נמשך שנתיים, מבלי שהיא מצליחה אפילו פעם אחת לדבר אתה בטלפון?

איך ייתכן שהנאשם (שנטען שהוא התחזה לאורלי) **הפגיש ביניהן? הרי דבר ההתחזות יכול היה להתגלות מיד?**

מדוע, בארבע חקירותיה הראשונות במשטרה בחשד לניסיון רצח, לא הזכירה א את אורלי כלל, והעלתה זאת לראשונה רק בחקירתה החמישית (ת/121)?

ולבסוף, על אף שהתביעה הגישה פלטי תקשורת רבים כמוצגי תביעה, **לא אותר ולו מסרון אחד בין א לאורלי** (הכוונה כמובן לפלטי שיחות/מסרונים יוצאים ונכנסים, ולא לתוכן המסרונים).

השאלות הללו הופנו לא בחקירתה הנגדית (עמ' 174 - 175), אולם לא היה בפיה מענה מתקבל על הדעת, מלבד "זה גם לא נשמע הגיוני, אבל ככה זה היה" (עמ' 174, ש' 12).

113. פרשת הקשר הנטען בין א לאורלי נותרה בעיניי בלתי פתורה. ציינתי, כי א נשמעה מהימנה בענין זה, ותמיכה לכך היא העובדה שהנאשם היה החוליה המקשרת היחידה בינה לבין אורלי; ומצד שני, הראיתי כי אין כל ראיה (מלבד גרסתה של א) לקיומו של קשר ביניהן, וכי גרסתה של א תמוהה, באופן המעורר ספק באשר לקיומו של אותו קשר.

לסיכום, אינני יכול לקבוע מעבר לספק סביר כי אכן הנאשם התחזה לאורלי, באותם עשרות או מאות מסרונים שלטענת א הוחלפו ביניהן, משך כשנתיים (ואשר קיומם לא הוכח).

האישום הראשון

114. בילאל חוש, חברו של הנאשם, העיד כי לפני 7 - 8 שנים הנאשם ביקש ממנו להכיר לו בחורה, על מנת שהבחורה תצא עם בחור מהכפר שלו, תקליט אותו, תצלם אותו, וזאת במטרה לסחוט ממנו כסף, כי מדובר במשפחה עם הרבה כסף. בילאל הכיר לו בחורה בשם שירין (פרו' עמ' 49 - 50). יצוין כי בילאל הוא חברו של הנאשם, גר בצפון, אין לו כל קשר לל, ואין לו כל סיבה להמציא או להעליל עלילת שווא על הנאשם.

115. שירין לא העידה בבית המשפט, אך היא נחקרה במשטרה, והודעותיה הוגשו בהסכמה. היא העידה כי ב-2004 או ב-2005 (ת/105 ש' 93), בילאל יצר אתה קשר, נתן לה מכשיר הקלטה, וביקש שהיא תיצור קשר עם מישהו בשם ל מקלנסוואה (ת/105, ש' 84), תקיים אותו יחסי מין, או תדבר אתו בצורה ארוטית (ת/105, ש' 11), ותקליט אותו תוך כדי כך. המטרה היתה לאיים עליו, שאשתו ואביו ישמעו את ההקלטה, וזאת על מנת לסחוט ממנו כסף. שירין אכן נפגשה, פעם אחת, עם אותו אדם, שהציג עצמו בטלפון לא בשם ל, אלא בשם אחמד (ת/105, ש' 84). הדבר נעשה באופן זה, שמישהו לקח אותה מביתה בשפרעם עד לתחנת דלק כלשהי (ת/106, ש' 10). בתחנת הדלק, בילאל אסף אותה ולקח אותה אל תחנת הרכבת (ת/106, ש' 12 - 13). בתחנת הרכבת אסף אותה "אחמד" בג'יפ שלו, והם נסעו לשפת הים (ת/106 ש' 13). בשפת הים, היא ול (שהציג עצמו כאחמד) עשו ביניהם מה שעשו (ת/105, ש' 60 - 61), והיא הקליטה אותו תוך כדי כך. כשסיימו, "אחמד" לקח אותה בחזרה אל תחנת הרכבת (ת/106 ש' 14). ובתחנת הרכבת, אותו אדם שלקח אותה בהתחלה מביתה בשפרעם עד לתחנת הדלק, לקח ממנה את מכשיר ההקלטה, והחזיר אותה לשפרעם (ת/106, ש' 14 - 15). בחקירתה השניה (ת/106) ציינה כי את האיש הזה (שלקח אותה משפרעם, והחזיר אותה לשפרעם), היא ראתה בתחנת המשטרה בחקירתה הראשונה, כשהוא נתון באזיקים, והוא בן אדם גבוה, בערך

1.76מ', שיער ראש מלא בצבע בהיר, צבע עור בהיר, כבן 30 - 40 (ת/106, ש' 19 - 20). תיאור זה תואם באופן כללי את תיאורו של הנאשם, ויוער גם, כי בתאריך חקירתה הראשונה של שירין במשטרה (24.2.14), הנאשם אכן היה בתחנת המשטרה, כשהוא אזוק (ראה ת/5). אכן, ספק אם ניתן לסמוך על "זיהוי" זה, שנעשה על ידי שירין למעלה משנה (16 חודשים) לאחר חקירתה הראשונה, שעה שבחקירתה הראשונה **לא** אמרה שהיא רואה ומזהה את הנאשם, והמשטרה נמנעה מלערוך מסדר זיהוי. מכל מקום, גם אם אתעלם מהזיהוי של הנאשם ע"י שירין, הרי עדויותיהם של בילאל, של שירין, ושל ל, קושרות ללא ספק את הנאשם לפרשת נערת הפיתוי.

116. ל העיד בבית המשפט, כי בשנת 2008, בחורה בשם שירין משפרעם החלה להיות איתו בקשר, ולבסוף הם נפגשו ליד חוף הים בחיפה, "והיא ביקשה שנרד לחוף ונעשה מעשים" (פרו', עמ' 74). לדבריו, היו ביניהם נגיעות מיניות, אך הוא לא שכב אתה (עמ' 88). תוך כדי שהם היו ביחד, הוא ראה בקרבת מקום רכב הונדה עם חלונות שחורים. הוא יודע בוודאות כי לנאשם היה רכב כזה באותה עת (עמ' 74, ש' 18 - 20, עמ' 90, ש' 23, עמ' 91, ש' 9), ועל כן חשד שיש קשר בין שירין לבין הנאשם (עמ' 89, ש' 30 - 31). ברגע שראה את רכבו של הנאשם, וברגע שחשד ששירין מקליטה אותו, הוציא אותה מיד מחוץ לרכבו (עמ' 90, ש' 30 עד עמ' 91, ש' 2).

117. הנאשם מכחיש כל קשר לענין המתואר לעיל. הוא מאשר שהוא ובילאל חברים, ולדבריו, באחת השיחות הוא ביקש מבילאל ש"יסדר" לו בחורה בשבילו (פרו' עמ' 198, ש' 7 - 9). לדבריו, זה שקר וכזב מה שבילאל טוען כי הנאשם ביקש לשלוח לו בחורה על מנת לפתות ולהקליט את ל (עמ' 232, ש' 20), ואין לו (לנאשם) שום קשר לשירין, לא מכיר אותה ולא נפגש אתה (עמ' 198, ש' 16).

118. דעתי היא כי עדויותיהם המצטברות, והמהימנות בעיניי, של בילאל, של שירין, ושל ל, בצירוף מסקנתי הכוללת (פסקה 64, פסקה 90) בדבר אי מהימנותו של הנאשם והמניפולטיביות בעדותו, ובצירוף אמירתו של הנאשם, פעמיים, כי הוא לא אומר שבילאל משקר (ת/6 עמ' 6, ש' 36, ועמ' 10, ש' 29), די בכל אלה כדי **לקבוע שאכן הנאשם הוא זה אשר שלח את שירין לפתות ולהקליט את ל**.

יצוין כי, גם כאן, כמו ביחס לאישום הנוגע להרעלות, הנאשם מוסר באופן מניפולטיבי ומתוחכם גרסה הקרובה לגרסת העדים האחרים, ומוציא ממנה את העוקץ, הנוגע לעבירה המיוחסת לו: הוא מאשר כי ביקש מבילאל "לסדר" לו בחורה, אך מכחיש שהבחורה נועדה לפתות ולהקליט את ל.

119. באישום הראשון נטען, כי הנאשם שלח את "דיסק הסחיטה" (הדיסק ששירין הקליטה את ל) אל ל, וכי בהמשך, פנו אל ל, במועדים שונים, גברים שזהותם אינה ידועה, וניסו להניעו לשלם להם עשרות אלפי שקלים, תוך איומים, שאם לא יעשה כן, ישליכו רימונים על ביתו. ל לא נענה לסחיטה.

נראה כי טענה זו, שהיא הנדבך העיקרי באישום הנוגע לסחיטה באיומים, זנחה למעשה ע"י המאשימה, הן במהלך המשפט, והן בסיכומים. חקירת הפרשה של נערת הפיתוי, שירין, ושל דיסק הסחיטה שנשלח בעקבותיה, נעשתה בעיקר **כדי לחזק את התיק העיקרי** - כלומר האישום של ניסיון הרצח, **ולא** כדי להעמיד אישום נפרד, שעניינו סחיטה באיומים (ר' עדות ראש הצח"מ, רפ"ק חיסדאי, בעמ' 122, ש' 1). הדבר בא לידי ביטוי גם במהלך המשפט, שבו הנושא של איומים בהשלכת רימונים וכו' זנח לקרן זווית, וגם בסיכומי המאשימה, ששם הנושא של הרימונים נזכר כלאחר יד (ר' בעמ' 19

לסיכומים, בפסקה 2), ולא כעובדה שיש להוכיחה מעבר לספק סביר, על מנת לבסס הרשעה בסחיטה באיומים. ענין דיסק הסחיטה הובא בסיכומי המאשימה, כדי להראות שהיה זה אמצעי של הנאשם על מנת ללחוץ על א להרעיל את ל (סיכומים, עמ' 4 למטה, עמ' 21 פסקה 5, עמ' 22 למעלה), ולא כטענה הנוגעת לעבירה נוספת ונפרדת של סחיטה באיומים, המפורטת באישום הראשון.

120. אוסיף כי בסעיף 5 לאישום הראשון נעשה ניסיון לקשור, במשתמע, בין הנאשם לבין אותם "גברים, שזהותם אינה ידועה", שנטען כי התקשרו אל ל, אך ספק אם ניתן באמת לקבוע, מעבר לספק סביר, כי הנאשם קשור לכך. הנאשם שלל כל קשר לענין זה (ת/3 ש' 55 - 62), וגם לל עצמו, שב"זמן אמת" (שנת 2008) לא פנה למשטרה, לא היה אז, ואין גם היום, כל הוכחה של ממש, הקושרת את האיומים הללו אל הנאשם (פרו', עמ' 75, ש' 6-7). רק בדיעבד, לאחר שהחלה פרשת ההרעלות, החליט ל, כמסקנה הגיונית שלו, כי "הנאשם עומד מאחורי כל השרשרת הזו", תוך שהוא מאשר, כי מבחינתו, כל דבר רע שקרה לו - הנאשם הוא האחראי (עמ' 88, ש' 1-6).

יצוין גם, כי בכתב האישום נטען שאותם אנשים עלומים דרשו לשלם להם סכומי כסף, ואין טענה שהם דרשו לשלם לנאשם או למי מטעמו.

121. **לסיכום, הנני מציע לזכות את הנאשם מן העבירה של סחיטה באיומים, המיוחסת לו באישום הראשון.**

האישום השני - השלמה

122. פרשת "נערת הפיתוי", שירין, קשורה קשר הדוק גם - ובעיקר - אל האישום השני, הנוגע לעבירה של ניסיון לרצח. לפי כתב האישום, הנאשם דאג, בשנת 2013, כי א תשמע את דיסק הסחיטה, וזאת כדי לעורר את זעמה נגד ל, להשחיר את פניו, ולשכנע את א לשתף עם הנאשם פעולה.

123. כאמור לעיל, שירין הקליטה את ל, תוך כדי המעשים האינטימיים ביניהם. הדיסק הגיע, מספר ימים לאחר מכן, בדואר, לידיו של ל (עמ' 89 ש' 3-4). מאחר שקבעתי כי הנאשם הוא זה ששלח את שירין לפתות ולהקליט את ל, ממילא נובעת מכאן המסקנה, כי הנאשם הוא ששלח את הדיסק אל ל. א העידה כי הנאשם (כדי לשכנעה לפעול עמו נגד ל) תמיד סיפר לה של בוגד בה, וכהוכחה השמיע לה, ואח"כ גם נתן לה, את הדיסק הנ"ל (עמ' 133, ש' 3-13). לא ברור מעדותה **מתי** השמיע לה הנאשם את הדיסק. מעדותו של ל עולה, כי הדיסק הגיע אליו בדואר סמוך לאחר המפגש עם שירין, וכי הוא שם את הדיסק ברכבו, **ואחרי כמה ימים** גילה שהוא נעלם. אח"כ גילה שהדיסק נמצא אצל א, והיא מן הסתם שמעה אותו (עמ' 74, ש' 26 - 29). וא מאשרת, כי היא אכן מצאה את הדיסק ברכבו של ל (ת/119, ש' 10-16). מן האמור עולה, כי כבר בשנת 2008, **ימים** לאחר המפגש בין ל לשירין, הדבר כבר נודע לא. כך עולה גם מעדותו של האוס, כי הוא סיפר לא על הדיסק הנ"ל, ותגובתה של א היתה, שהיא יודעת כבר מזמן של בוגד בה (פרו' עמ' 27, ש' 2-7, וכן ת/113, ש' 96-97). מן העדויות עולה אפוא, כי א, סמוך מאד לאחר אותו מפגש אינטימי בין ל לשירין, שהיה ב-2008, כבר מצאה את הדיסק, ברכבו של ל, וכבר ידעה כי ל בוגד בה. היא לא היתה צריכה שהנאשם, ב-2013, ישמיע לה את הדיסק כדי להוכיח לה של בוגד בה, דבר שהיה ידוע לה מזמן. אמנם, בעדותה בבית המשפט א הציגה זאת כאילו הנאשם השמיע לה את הדיסק כדי לשכנעה של בוגד בה, וזאת על מנת שהיא תשתף פעולה עמו

בהרעלות, אך לא עולה מעדותה בביהמ"ש כי השמיע לה את הדיסק בשנת 2013, כנטען בכתב האישום, או במועד אחר הסמוך לפרשת ההרעלות (פרו', עמ' 133). גם בחקירתה הנגדית אמרה שאיננה זוכרת מתי לראשונה שמעה את הדיסק (עמ' 169, ש' 28). בחקירתה במשטרה אף אמרה כי הנאשם השמיע לה את הדיסק עוד לפני שהיא עצמה מצאה אותו אצל ל (ת/119, ש' 60 - 64). סיכומה של נקודה זו, לא ניתן לקבוע כממצא, כי הנאשם השמיע לה את הדיסק בשנת 2013 או במועד אחר שהוא קרוב ואשר ניתן לקשור אותו לענין ההרעלות. גרסתה של א כי הנאשם השמיע לה את הדיסק כדי לשכנעה של בוגד בה על מנת שתשתף עמו פעולה בהרעלות היא חלק מה"קו" הכללי שנקטה בו א (בהשפעת האוס), לנסות לשכנע כי היוזם, הדוחף והדומיננטי בכל פרשת ההרעלות היה הנאשם, טיעון שלא הוכח לטעמי מעבר לספק סביר. כמו כן, מן הראיות עולה, שא ידעה על כך של בגד בה. היא לא היתה זקוקה לכך שהנאשם יעורר את זעמה נגד ל, ישחיר את פניו, וישכנע אותה לשתף עמו פעולה, כנטען בכתב האישום.

האישום השלישי

124. הנאשם, במענה לכתב האישום, הודה בכל המיוחס לו באישום זה, ולפיכך יש להרשיעו באישום זה, על יסוד הודאתו.

האישום הרביעי

125. הנאשם, במענה לכתב האישום, הודה בשלש עבירות של הפרת הוראה חוקית, והמחלוקת נטשה רק ביחס לאישום בעבירה של איומים.

126. בענין עבירת האיומים העיד ל, כי ביום 14.11.14 הוא היה בפגישה במשרדו, הממוקם בתחנת דלק סונול מול הכביש הראשי בקלנסוה, ובשעה 10:00 בבוקר הסתיימה הפגישה, והוא נסע ברכבו לכיוון הבית. בדרכו לביתו, ראה רכב פורד, שבבעלות מחמד שריף, עומד מולו בכיוון הנגדי. בין רכבו שלו לבין רכבו של שריף הפריד אי תנועה, והמרחק ביניהם היה לכל היותר 20 מטרים. הוא ראה ברכב את מחמד שריף, במושב הנהג, ואת הנאשם, במושב שלייד הנהג. מיד כששריף ראה את ל, הוא הוריד את ראשו. ל הגיע בנסיעה איטית מול הרכב הנ"ל, ואז הנאשם סימן לו ביד תנועה של אקדח. "בוודאות אני אומר שהיד שלו היתה מושטת כלפיי, עם תנועה של אקדח" (עמ' 94). ל העיד על עצמו כי הרגיש פחד, כשהנאשם מסמן לו שהוא רוצה, שוב, לרצוח אותו (פרו', עמ' 81 - 82, עמ' 93 - 95).

ת/93' הוא מפה, שהוצאה מהאינטרנט, ועליה סימן ל ביום האירוע במדויק את מיקום האירוע ומיקום כל אחד מכלי הרכב. ת/93' א' הן תמונות שצולמו בעת הצבעה במקום ע"י ל.

127. הנאשם טען בתחילה כי כלל לא היה בקלנסוה באותו יום (ת/87), לא עצר בכיכר בקלנסוה ליד תחנת הדלק (ת/88, ש' 29-30) וכלל לא ראה את ל (וממילא גם לא יכול היה לאיים עליו, בדרך שתוארה) (ת/88, ש' 31-32, ש' 52). הנאשם שיקר בטענתו כי לא ראה ולא עצר בקלנסוה באותו יום. הוכח, וגם הנאשם מאשר, והדבר אינו שנוי עוד במחלוקת, כי הוא היה ועצר בקלנסוה באותו יום. העובדה ששיקר בנקודה זו נובעת מנסיגתו לכסות על העובדה, שהפר את תנאי השחרור שלו (פרו' עמ' 244). לא נובעת מכאן בהכרח המסקנה, כי שיקר גם בטענתו, שכלל לא ראה את ל.

128. בענין זה העיד הנאשם, כאמור, כי כלל לא ראה את ל (עמ' 200, ש' 19-21, וכן ת/88, ש' 31-32, ש' עמוד 34

(52).

לכך מצטרפת עדותו של מחמד שריף, שהיה נהג הרכב, והנאשם ישב במושב שליד הנהג. מחמד שריף הוא קרוב משפחה של ל, ואין כל סכסוך ביניהם. מחמד שריף העיד כעד תביעה. לדבריו, הוא לא ראה את ל עובר שם (עמ' 97, ש' 20), ולא ראה את הנאשם מסמן משהו לכיוונו של מישהו (עמ' 97, ש' 21-24), או מצביע לעבר מישהו מתוך הרכב (ת/94, ש' 21).

לכך מצטרפת הודאתו של ל בבית המשפט, כי הוא לא ראה את הנאשם ומחמד שריף **מסתכלים עליו**, אלא ראה רק את ראשיהם מופנים כלפיו (עמ' 94, ש' 4 - 9).

ולבסוף יוער כי מעיון בתמונות ת/93א', אשר מדמות את הסיטואציה שהיתה, ספק אם יכול הנהג באחד הרכבים האלה להבחין, ממרחק זה, ותוך כדי נסיעה, בתנועת יד או בתנועת אצבע של היושב במושב שליד הנהג ברכב השני.

נוכח האמור, סבורני כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח חלק זה של האישום הרביעי מעבר לספק סביר, ואני מציע לזכות את הנאשם מן המיוחס לו בחלק זה של האישום הרביעי, ולהרשיעו בשלש עבירות של הפרת הוראה חוקית, בהן הודה.

סיכום

129. לסיכום אני מציע לחברותי להרכב להרשיע את הנאשם בתשע עבירות של ניסיון לרצח, המיוחסות לו **באישום השני**, בכך שהוא סיפק לא, שלש פעמים, רעל מסוג זרחן אורגני, והדריך אותה לטחון אותו ולהכניסו באוכל ובשתיה של ל, על מנת לגרום למותו. א עשתה כן תשע פעמים, והנאשם היה שותפה של א בכל אחת ואחת מתשע ההרעלות. תשע פעמים ל אושפז או טופל בבתי חולים. באחת מהן הוא היה בסכנת חיים ממשית, כדברי הרופאה - "בסכנת חיים, מצב קריטי אנוש". כמו כן קבעתי, כי נתקיים בנאשם גם היסוד הנפשי של כוונת קטילה, הדרוש לצורך הרשעתו בעבירה של ניסיון לרצח.

130. עם זאת, קיים ספק סביר בשאלה האם הרעיון והיוזמה להרעיל את ל היו של הנאשם, והאם הנאשם היה ההוגה, היוזם, הדמות הדומיננטית, מי שהציע ושידל או לחץ על א להרעיל את ל.

לא הוכח כי הנאשם דאג להשמיע את "דיסק הסחיטה" לא בשנת 2013, כדי לעורר את זעמה נגד ל, להשחיר את פניו, ולשכנע את א לשתף עמו פעולה.

קיים ספק סביר בשאלה האם הנאשם התחזה לאורלי, באותם עשרות או מאות מסרונים, שלטענת א הוחלפו בינה לבין אורלי, משך כשנתיים ימים.

131. הנני קובע כי הנאשם הוא אשר שלח את שירין לפתות ולהקליט את ל, אך אני מציע לזכות את הנאשם מעבירת סחיטה באיומים המיוחסת לו **באישום הראשון**, בשל כך שעבירה זו נזנחה למעשה במהלך המשפט ובסיכומים, ובשל העדר הוכחה מעבר לספק סביר, לקשר שבין הנאשם לבין האיומים הנטענים.

132. אני מציע להרשיע את הנאשם, עפ"י הודאתו, בעבירה של הפרת הוראה חוקית, המיוחסת לו **באישום השלישי**, היינו, כי ביום 5.11.14 שהה בכוכב יאיר ללא פיקוח של מי ממפקחיו הערבים עליו, ובהמשך, נסע אל מקום מעצר הבית בפורדיס, ללא פיקוח הערבים עליו, ושהה שם ללא פיקוח למשך זמן בלתי

ידוע.

133. אני מציע להרשיע את הנאשם, עפ"י הודאתו, בשלש עבירות של הפרת הוראה חוקית, המיוחסות לו **באישום הרביעי**, היינו, בכך שביום 14.11.14 יצא ממקום מעצר הבית בפורדיס, ללא ליווי של מפקחיו, ונסע מפורדיס; בכך שנכנס לעיר קלנסוה, בניגוד להוראת בית המשפט לנסוע לת"א בדרך הקצרה ביותר; ובכך שעצר בקלנסוה, בניגוד להוראת בית המשפט כי יעשה דרכו לת"א ללא עצירות ביניים.

134. אני מציע לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים המיוחסת לו **באישום הרביעי**.

צבי דותן, שופט

השופטת רות לורך, אב"ד, סג"נ

אני מסכימה לקביעותיו ומסקנותיו של חברי, השופט דותן.

**רות לורך, שופטת
אב"ד - סג"נ**

השופטת דבורה עטר

אני מסכימה לקביעותיו ומסקנותיו של חברי, השופט דותן.

דבורה עטר, שופטת

הוחלט כאמור בחוות דעתו של השופט דותן, בפסקאות 129 - 134 לעיל.

לפיכך אנו מרשיעים את הנאשם בתשע עבירות של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין התשל"ז-1977, המיוחסות לו באישום השני.

אנו מזכים את הנאשם מחמת הספק מעבירת הסחיטה באיומים לפי סעיף 428 יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, המיוחסת לו באישום הראשון.

אנו מרשיעים את הנאשם בעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, המיוחסת לו באישום השלישי, ובשלש עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין המיוחסות לו באישום הרביעי.

אנו מזכים את הנאשם מחמת הספק מעבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, המיוחסת לו באישום הרביעי.

ניתנה והודעה היום, כ"ב בתמוז תשע"ו, 28.7.2016, במעמד בנכחים.

דבורה עטר, שופטת

צבי דותן, שופט

**רות לורך, שופטת
אב"ד - סג"נ**

[1] במשטרה, בתשובה לשאלה מדוע לא הודיע למשטרה שמנסים לחסל את ל, תשובתו היתה: "אמרתי לעצמי אני רחוק מהכול, רק עזבו אותי", ת/2, ש' 54.